

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰκρυογραφείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἑξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς περιεχόμενον εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐκπαιδευτικὸν ἔργον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50.— Αμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλαν. ἐν γένει τῶν ἑλλαν. Κρατῶν σελλινία 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1878.
ΙΒΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΥΣΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οὐδότητος μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδος Ἐφραίμου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθήναι 6 Ἰουνίου 1931

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 27

ΔΑΥΪΔ ΚΟΠΠΕΡΦΗΛΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ CH. DICKENS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
Τ' ἄλλο πρωτὶ, κατόρθωσα νὰ νικήσω τὴ δειλία μου, καὶ σὲ λίγες μέρες εἶχα ἐξοικειωθεί μ' ἄλλους τοὺς συμμαθητὰς μου καὶ περνοῦσα μαζί τους μιά χαρὰ.
Ἦρουν ὅμως πάντα ἀδέξιοι στὰ παιγνίδια καὶ πολὺ καθυστερημένοι στὰ μαθήματα. Στρώθηκα λοιπὸν στὸ διάβασμα, γιὰ νὰ κερδίσω τὸ χαμένο καιρὸ.
Τὸ σχολεῖο τοῦ κ. Στρώγκ ἦταν θαυμάσιό κι' ἔμοιάζε τόσο λίγο μὲ τὸ σχολεῖο τοῦ κ. Κρικλ, ὅσο ἡ μέρα μὲ τὴ νύχτα. Εἶχαμε μεγάλη ἐλευθερία κι' ὁ μὴ οὐκ οὐκ ποτὲ δὲν κάναμε κακὴ χρῆση, γιὰτὶ ὁ διευθυντὴς ἤξερε νὰ ἐυπνᾷ τὴ φιλοτιμία μας καὶ νὰ μᾶς ὀδηγεῖ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο στὸν ἴσιον δρόμο. Καὶ σ' ὅλη τὴν πόλιν, οἱ μαθητὰς τῆς Σχολῆς Στρώγκ εἶχαν ὄνομα πῶς ἦταν τὰ καλύτερα παιδιὰ.
Τὰ παιδιὰ ἔλεγαν ὅτι ὁ κ. Στρώγκ ἐργαζόταν μέρα νύχτα, πάλαιμῶνος νὰ βρεῖ τὴς «ρίζες» ἀπὸ τὴς ἑλληνικῆς λέξεως, κι' ἐγὼ στὴν ἀρχὴ νόμισα ὅτι ὁ διευθυντὴς μας ἦταν βοτανολόγος. Ἀργότερα κατάλαβα ποιά ἦταν ἡ πραγματικὴ του ἀσχολία. Ἦθελε νὰ γράφει ἕνα μεγάλο λεξικὸν κι' ἐργαζόταν γι' αὐτὸ ἀδιάκοπα. Τὸν βοηθοῦσε κι' ὁ Ἄδαμς, ὁ καλύτερος μαθητὴς, κι' αὐτὸ τὸ θεωροῦσαμε τὴν μεγαλύτερη τιμὴ γιὰ ἕνα μαθητὴ.
Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς κι' εἶχα πάφει πιά νὰ εἶμαι ὁ τελευταῖος. Ἐρχομαι τώρα ἀνάμεσόν σου πρῶτος. Πάντα ὁ μὴ οὐκ οὐκ συμμαθητὴς μου Ἄδαμς μοῦ φαίνεται ὡς ἕνα πλάσμα ἀνώτερον καὶ πολὺ μακρινόν, ἀφαστο. Καὶ τὸ νὰ σκεφθῶ μὲ-

νο νὰ τὸν φθάσω, μὲ κάνει καὶ ζαλιζομαι.
Ἡ Ἄγνη γελᾷ καὶ μοῦ λέει ὅτι δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολο νὰ γίνω κι' ἐγὼ πρῶτος μαθητὴς καὶ βοηθὸς τοῦ κ. Στρώγκ.
— Ὅχι, ἐπιμένω ἐγὼ, δὲν ξέρεις ἐσὺ τί σοφὸ παιδί εἶναι!
— Σὰν τὸν Στίρφορντ; μὲ ρωτᾷ γελώντας.
Ἀλήθεια, ὁ Ἄδαμς δὲν μ' ἔχει στὴ φιλικὴ του προστασία ὅπως ὁ Στίρφορντ, ἀλλὰ ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν σέβομαι πολὺ καὶ συλλογίζομαι τί θὰ γίνῃ.

Ἐκπαιδευτικὸν ἔργον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας. Ἐκδομένη καθε βράδυ νὰ καταβαίνομεν στὸ γραφεῖο τοῦ καὶ νὰ διαβάσω... (Σελ. 303, στ. α'.)

δὲν θὰ τελειώσῃ τὸ σχολεῖο. Ποιά θέση θὰ εἶναι τόσο σπουδαία καὶ ὑψηλή, ὥστε νὰ εἶναι ἀξία νὰ τὴν πάρῃ τὸ ἐξαιρετικὸν αὐτὸ παιδί;
Ὁ κ. Στρώγκ δὲν ἀργήσῃ νὰ ἐνθουσιασθῇ μὲ τὴν προσδοκίαν μου ἐπὶ ἑλληνικά καὶ ἐπὶ λατινικά, καὶ τὸ λέει σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ὁ κ. Δικ μου στέλνει ἕνα γράμμα γεμάτο στοργὴν κι' ἡ θεία μου μοῦ χαρίζει ἕνα χρυσοῦ εἰκοσάφραγκο γι' ἀνταμοιβή.
Μὰ ἡ δόξα μου δὲν περιερίσθηκε μόνον στὸ πνευματικὸν ἐπίπεδο.
Ἦταν ἕνα χασαπόπαιδο στὴ γειτονιά, μὲ κατακόκκινα μάγουλα καὶ μὲ πολὺ κακὰ γλῶσσα. Διαλαλοῦσε ἕνα γύρο ὅτι οἱ δλοὶ οἱ μαθητὰς τῆς σχολῆς Στρώγκ δὲν ἦταν ἀξιοὶ μήτε νὰ τὸν κοστάξουν, κι' ὅτι ἂν τοὺς φουσοῦσε μοναχὰ ὅλοι θὰ σωριάζονταν χάμω. Ἐφτάσε μάλιστα νὰ πεῖ καθαρά γιὰ μερικὸς (καὶ γιὰ μένα μαζί!) ὅτι μποροῦτε νὰ παλέψῃτε μαζί μας μὲ τὸ ἕνα χέρι, καὶ νὰ τὸ χεὶ δεμένον τῆλο πίσω ἀπὸ τὴν ῥάχη του.
Παραμόνευε στὸ δρόμο τοῦς πρὸ μικροῦς συμμαθητὰς καὶ τοὺς ἀρχίζε γροθιὰς στὸ κεφάλι. Κι' ὅταν περνοῦσα ἐγὼ, φώναζε:
— Νὰ κι' ἕνας λαγός! Ἄμα μὲ βλέπει, τὸ βάζει στὰ πόδια!
Ἐ, αὐτὸ πῆγαινε πολὺ. Πῆρα τὴν ἀπόφασιν λοιπὸν νὰ μετρηθῶ μαζί του.
Ἐνα καλοκαιρινὸν βράδυ συναντηθήκαμε σ' ἕνα χωράφι μὲ χορτάρια. Ἐγὼ εἶχα μαζί μου γιὰ μάρτυρες μερικὸς διαλεχτοὺς συμμαθητὰς μου κι' αὐτὸς δὴ ἄλλους χασάπηδες κι' ἕναν κουρέα.
Μὲ τὸ πρῶτον, ὁ χασάπης μ' ἔκανε νὰ ἰδῶ ἑκατὸ καντήλια μὲ μιά γροθιά πρὸς μούδιωσεν σ' ἀριστερὸν φρύδι. Σ' ἕνα λε-

πτόδ' αν ξέρω πια ποδ βρίσκομαι, ούτε αν πατώ στο χώμα ή πετώ στον αέρα. Δέν ξεχωρίζω καν τον εαυτό μου από τον αντίπαλό μου, καθώς είμαστε μπλεγμένοι και κυλιόμαστε παλεύοντας στο χώμα. Κάπου κάπου διακρίνω το πρόσωπό του ματωμένο, ύστερα πάλι το χάνω. Τον γδέρνω με τα νύχια μου σά στραβός, μα αυτό δε φαίνεται να τον στενοχωρεί.

Υστερα τέλος ξυπνώ από την παράφορη αυτή μαγία μου, με το κεφάλι βαρύ σά να ξυπνούσα από πολύωρον ύπνο, και βλέπω το χασάπη να φεύγει, φορώντας το σακκάκι του. Οι συναδέλφοι του του δίνουν συγχαρητήρια κι' απ' αυτό συμπεραίνω ότι μ' έχει νικήσει.

Με πέρνουν και με πηγαίνουν στο σπίτι σε κακό χάλι, μου βάζουν κομπρέσσες στα μάτια και με τρίβουν σ' όλα το κορμί. Το πάνω χέλι μου είναι φουσκωμένο έλεεινά.

Έμεινα τρεις-τέσσερις μέρες στο σπίτι, όπου θα βαριεστούσα πολύ, αν ή' Αγγνή δέν ήταν για μένα σωστή αδελφή. Με περιποιόταν, μου διάβαζε δυνατά, μου μιλούσε κι' ή ώρα περνούσε ωραία με τη συντροφιά της. Της διηγήθηκα με βλν την εμπιστοσύνη μου την ιστορία του χασάπη κι' είναι της γνώμης ότι δε μπορούσα να κάμω άλλοιώς, παρά να παλαίψω μαζί του, αφού μου φερόταν τόσο υδριστικά.

Ο καιρός περνά, ο Αδάμς φεύγει από το σχολείο, σπουδάζει τώρα νομικά. Τώρα γίνομαι εγώ αρχηγός των μαθητών, στη θέση του Αδάμς, κι' ε-ταν βλέπω κάτι μικρούς καινούργιους, που στέκονται τελευταίοι στην άράδα, θυμολμαι τον εαυτό μου, όταν πρωτομπήκα σ' αυτό το σχολείο.

Κοντεύω να γίνω άντρας πιά, και νομίζω πως είμαι: κιάλας σπουδαίος κύριος. Αλλά όταν με κάλεσαν για πρώτη φορά σ' ένα χορό, ο οικοδεσπότης με ρώτησε με μια φιλική συγκατάβαση:

— Μικρέ μου κύριε, τί κάνουν οι μικροί συμμαθητές σας;

— Η φούρκα μου ήταν πολύ μεγάλη κι' αν είχα το θάρρος θα' τού άπαντούσα:

— Κύριε, δέν ήρθα σπίτι σας για να με βρίσετε!

Εξότσο ήρθε ή ώρα να φύγω κι' εγώ από το σχολείο, και δέν ξέρω αν ήμουν τότε ευχαριστημένος ή λυπημένος. Είχα δυο λόγους να είμαι λυπημένος: Πρώτο, αγαπούσα πολύ τον κ. Στρόγγ, και δεύτερο, είχα συνειθίσει να είμαι τόσο σπουδαίο πρόσωπο ανάμεσα στους συμμαθητές μου. Απ' την άλλη όμως μεριά, δέν ήταν μικρό πράγμα να γίνω πια ελεύθερος άνθρωπος και να κάνω β,τι μ' άρεσει. Κι' ή προσδοκία αυτή γέμιζε τότε την ψυχή μου.

Η θεία μου με πήρε και συζητούσε μέρες όλόκληρες μαζί μου, για να διαλέ-

ξουμε το στάδιο, που θ' ακολουθούσα. — Ποιά είναι ή κλίση σου; με ρώτούσε.

Κι' εγώ έσπαξα το κεφάλι μου και πολεμούσα να ανακαλύψω ποιά ήταν ή κλίση μου. Έβρισκα όμως ότι δέν είχα ιδιαίτερη κλίση για κανένα επάγγελμα. Αν τύχαινε να ήμουν ναυτικός και να διασχίζω τις θάλασσες μ' ένα ωραίο τρικάταρτο, θα μου άρεσε πολύ. Μα εγώ απ' αυτά δέν αισθανόμουν καμιά άλλη προτίμηση και το μόνο που ήθελα ήταν να διαλέξω ένα στάδιο που να στοιχίζει όσο το δυνατό λιγότερα έξοδα στην καλή μου θεία.

Ρώτησαν και τον κ. Δίκ, μα εκείνος δέν ξέρω τί λόξα είχε εκείνη την ήμέρα και άπάντησε στη θεία μου:

— Ξερετε τι λέω εγώ; Να γίνει γύφτος! Η θεία μου έγινε έξω φρενών κι' ο καιμένος ο κ. Δίκ δέν τόλμησε να πει δεύτερη γνώμη.

— Μικρέ μου Τρότ, μου είπε τότε ή θεία μου (της άρεσε άκόμα να με φωνάζει έτσι), να τί θέλω να σου πω: το ζήτημα πρέπει να το εξετάσεις σάν άντρας κι' αυτό δχι σά μαθητής. Σκέφθηκα λοιπόν ότι αν έκανες ένα μικρό ταξίδι μόνος σου, να ιδεις τον κόσμο και τους ανθρώπους, να σκεφθείς σοβαρά και να πάρεις την απόφασή σου, θα ήταν πολύ καλύτερα. Θάλεγα λοιπόν να πηγαίνεις ως το χωριό αυτής της Πέγκ... Πώς διάβολο τή λέν αυτή τή γυναίκα;

— Της Πέγκοτ!; φώναξα εγώ γεμάτος χαρά. Α, θεία μου, αυτό είναι θαυμάσιο!

Αλήθεια, δε μπορούσα να επιθυμήσω κάτι καλύτερο από ένα ταξιδάκι γεμάτο ανεξαρτησία, σ' έναν τόπο, όπου θάβλεπα τόσα αγαπημένα πρόσωπα.

Ετοίμασα λοιπόν τή βαλίτσα μου, πήρα ένα πορτοφολάκι αρκετά φουσκωμένο κι' αποχαιρέτησα τον κ. Δίκ και τή θεία μου, αφού υποσχέθηκα να της γράφω τρεις φορές τήν εβδομάδα, για να της εξιστορώ όλα όσα μου συνέβαιναν.

Πέρασα από το Καντέρμπορπ χ' αποχαιρέτησα τον κ. Βίκφιλδ, τήν Αγγνή και τον κ. Στρόγγ. Η Αγγνή μου είπε ότι το σπίτι τους είχε αλλάξει από τότε που είχα φύγει, και της υποσχέθηκα να της γράφω όχι τρεις, αλλά τουλάχιστο μία φορά τήν εβδομάδα. Βρήκα και τον κ. Στρόγγ, βυθισμένο στο λεξικό του. Πάντα καλός και ήσυχος, με δέχτηκε με άνοχη αγκαλιά και μουδωσε τις θερμότερες ευχές για το μέλλον μου.

Η μόνη μου φροντίδα, όταν άρχισα το ταξίδι μου, ήταν να φαίνωμαι όσο μπορούσα πιο μεγάλος στους ανθρώπους και να χοντραίνω τή φωνή μου.

— Πηγαίνετε στο Δονδίνιο, κύριε; με ρώτησε ο οδηγός.

— Ναι, Βίλλιαμ, τού είπα εγώ με οί-

κειότητα, όπως κάνουν οι μεγάλοι. Από κει θα κατέβω στο Γιάρμουθ.

— Πάτε για κυνήγι;

Δέν πήγαινα βέβαια για κυνήγι, ωστόσο ήθελα να κάμω και τον κυνηγό.

— Χμ, δέν ξέρω. Αν τύχει, θα ρίξω και καμμά.

— Λένε πως το κυνήγι είναι δύσκολο κει-κάτω.

— Χμ. Όχι και πολύ.

— Είστε από κει;

— Όχι, από το Σόφφοκ.

— Α. Λένε πως εκεί πέρα βγαίνουν θαυμάσιες πατάτες.

Δέν είχα ποτέ μου ξανακούσει γι' αυτό, ωστόσο άπάντησα με ύφος σπουδαίο:

— Α, ναι, θαυμάσιες πατάτες!

Όταν κατέβηκα στο ξενοδοχείο του σταθμού, ένα γκαρσόνι μουδειξε τήν κοινή τραπεζαρία και μια καμαριέρα ένα δωμάτιο, όπου μύριζε άχυριλα και που ήταν κλειστό σάν οικογενειακός τάφος. Καταλάβαινα πως μ' έπερναν δλοι για πολύ μικρό και δε μουδιναν και μεγάλη σημασία.

— Τι θα φάτε, κύριε; με ρώτησε το γκαρσόνι. Θέλετε κοτόπουλο; Οι μικροί τζέντλεμαν προτιμούν πάντα τα κοτόπουλα.

— Όχι! είπα εγώ. Δέν τρώγω ποτέ κοτόπουλο.

— Τι θέλετε λοιπόν; Θέλετε κοτολέττες; Οι μικροί τζέντλεμαν αγαπούν τις κοτολέττες.

Δέν ήξερα τί άλλο να διαλέξω, και τούπα να φέριε κοτολέττες. Μα εκείνος λές και γουστάριζε να με πειράζει.

— Θέλετε και πατάτες; Οι μικροί τζέντλεμαν τρώνε πολλές πατάτες, για να μεγαλώνουν.

Αν μπορούσα, θα τον έδερα. Περιορίστηκα όμως να τού μιλήσω με χοντρή φωνή και να τού πω:

— Καλά, φέρτε β,τι θέλετε. Κοιτάξτε σάς παρακαλώ στο γραφείο, αν υπάρχει κανένα γράμμα για τον κ. Τρότ-γούδ Κόππερφηλδ.

Ηξερα πως δε θα είχα, αλλά πάντα είναι πολύ σοβαρό να φαίνεται κανείς πως «περιμένει αλληλογραφία». Κι' άληθινά καμώθηκα πως άπόρησα πολύ όταν γύρισε και μου είπε ότι δέν είχα τίποτε.

Είχα αποφάει κι' ετομαζόμουν να σηκωθεί, όταν είδα να μπαίνει ένας ώραιος και ψηλός νέος, που μου φάνηκε σά γνωστός. Γύρισα, τον κοίταξα και τον γνώρισα άμέσως.

— Στρόφορδ! τού είπα.

Με κοίταξε, δίχως να με αναγνωρίσει.

— Με ξεχασες λοιπόν;

— Α, Θεέ μου! φώναξε τότε εκείνος. Ο μικρός Κόππερφηλδ!

Μ' αγκάλιασε και με φίλησε γεμάτος χαρά.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΖ'.

— Ωραία! φώναξε ο Πολύβιος ένθουσιασμένος από την επιθεώρηση. Και τώρα μόλα!

Ο Γιώργος άφησε το «ζώο» να πετάξη ελεύθερα. Και κεινο, με το κεφάλι της άλεποδς και τα φτερά του περιστεριού, πήρε άμέσως το φύσημά του.

Είναι άδύνατο να σάς παραστήσω τώρα τί έγινε, όταν οι κάτοικοι του χωριού, άνθρωποι και ζώα, είδαν να πετά πάνω απ' το κεφάλια τους το πρωτόφαντο αυτό πετούμενο, ο δράκοντας, το τέρας!

— Πως απ' εδώ; με ρώτησε χτυπώντας προστατευτικά τον ώμο μου.

— Έβρασα σήμερα με το λεωφορείο του Καντέρμπορπ. Ξέρετε, με υιοθέτησε μια θεία μου και τώρα τελείωσα τις σπουδές μου. Και σύ, πως απ' εδώ;

— Α, εγώ είμαι, ξέρετε, φοιτητής στην Όξφορδη, και να σου πω τήν αλήθεια, βαριέμαι που ζώ. Τώρα γυρίζω στη μητέρα μου. Μα εσύ, μωρέ Κόππερφηλδ, δέν άλλες καθόλου. Τώρα που σε βλέπω, είσαι απαράλλαχτος!

— Ε, γκαρσόν!

Το γκαρσόνι, που είχε παρακολουθήσει από μακριά τή σκηνή, πλησίασε με σεβασμό.

— Ποιό δωμάτιο δώσατε στο φίλο μου τον κ. Κόππερφηλδ; ρώτησε ο Στρόφορδ.

— Για τήν ώρα, άπάντησε το γκαρσόνι με κάποια άμηχανία, στο γούμερο σαράντα τέσσερα.

— Τι έκαμε, λέει; Σας παρακαλώ να τ' αλλάξετε άμέσως το δωμάτιο του φίλου μου. Εκάματε άσχημα να τον βάλετε σ' αυτή τήν παλιοσοφίτα!

— Όπως θέλετε, κύριε, είπε το γκαρσόνι με δπόκλιση. Νομίζαμε πως δέν τον νοιάζει τον κύριο. Αν αγαπάτε, να τον βάλουμε στο διπλανό σας.

— Και βέβαια εκεί θα τον βάλετε. Εμπρός, κάμετε γρήγορα!

Το γκαρσόνι έφυγε για να κάμει τή μετακόμιση — δλ' αλλάζουν, όταν είναι κανείς προστατευόμενος ενός Στρόφορδ — κι' εμεις μείναμε αρκετή ώρα να κουθενιάζουμε, ως που με πήρε ή νύστα και χωριστήκαμε για τ' άλλο πρωί.

— Βιάζεσαι να πάς στο Γιάρμουθ; με ρώτησε ο Στρόφορδ τ' άλλο πρωί.

— Ε, όχι και πολύ, τού άπάντησα.

— Λοιπόν, αφού δε βιάζεσαι, έλα μαζί μου στο Χαϊγκέιτ, στο σπίτι μου, να μείνεις μια-δυο μέρες.

Τον ευχαρίστησα και δέχτηκα τήν εδγενική πρόσκλησή του, αφού πρώτα μουδωσε τήν υπόσχεση, ότι θάρχόταν ύστερα μαζί μου στο Γιάρμουθ.

(Ακολουθεί)

Γ Ε Ρ Γ Ο Σ

Αγιος χιονιάς δέρνει τή γή, Κατάλασσα τόσπρα σπιτάκια, Ψυχή στο δρόμο δε θα ιδής, κι' όλα κωνίζουνε τα τζάκια!

Έξω ο γεωργός, φουχιές-φουχιές, στη μάνα γής σκόρπισε στάρι, κι' ενό το θάβει παύλακιές, ο νους του κάσι στον Άλωνάρι...

— Πέρι το θέρος λιγοστό, κι' έφτά ψυχές, που να μās φτάξη! Κι' άκόμη οι γιοί μου στο στρατό... Μία ψυχή που να πρωτοφτάξη;...

Η ΓΕΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

— Καλέ, αυτός είναι ο διάβολος! φώναξαν οι γριές χωριάτισσες, κι' έτρεχαν να τρυπώσουν, να κρυφτούν όπου βρισκαν.

Τα κορίτσια βγαίνουν στα παράθυρα, στα μπαλκόνια, στις πόρτες, ξεφώνιζαν με τρώμο κι' άμέσως έμπαιναν μέσα και κλεινόταν.

Τα πουλιά και τα τετράποδα — κόττες, πάπιες, γάλοι, γίδες, γουρούνια, βώδια, — φώναζαν, μούγκριζαν ούθλιαζαν, κι' έφευγαν απ' τις αδλές σάν τρελλά.

Τα σκυλιά χαλούσαν τον κόσμο απ' τα γανγισματα. Ένα σκυλι μάλοτα τόκασε τέτοιος φόβος, που τόβαλε στην τρεχάλα, ξεγώνοντας πως ήταν δεμένο με άλνοίδα στο σπιτάκι του. Και τόση ήταν ή δρομή του, ώστε συνεπήρε και το σπιτάκι και τόσσερα πίσω του με κρότους φοβερούς.

Ότούσο το τέρας πετούσε. Πότε άνέβαινε ψηλά και πότε κατέβαινε χαμηλά. Πότε μακρυνόταν απ' το χωριό και πότε ξαναγύριζε. Δέν ήξερε κανείς που πήγαινε και τί γόρευε. Θάλεγε πως αλάλιασε κι' αυτό από τις φωνές

πού άκουγε άποκάτω του. Πετούσε σαν τρελλό. Και γινόταν άκόμη φοβερότερο. Ένας χωριάτης, άμα τόν είδε, κώθηκε σ' ένα σπίτι άπ' τόν παραθύρο σαν κλέφτης. Ένας άλλος, πού λουζόταν μεσημεριάτικο στό βάλλο, έχωσε μέσα στό νερό τόν κεφάλι του και κόντευσε νά πνιγθί. Κι' έγω ό ίδιος άκόμα — θά τόν πιστέψετε— άν και είχα ίδει πώς κατασκευάστηκε τόν τέρας, φοβήθηκα τόσο πολύ μιά στιγμή πού μ' έπλησίασε, — ήμουν ψηλά, σέ μιά σκεπή, — όποτε τρούπωσα σέ μιά καμινάδα. Γρήγορα όμως συνήλθα, γέλασα μέ τόν φόβο μου και ξαναβγήκα, γιά νά ιδώ τί θαπογινόταν.

Τό χωριό όλο είχε άναστατωθεί. Οι πιό γενναίοι κι' οι πιό μυαλωμένοι άπ' τούς χωριάτες, πού δέν έπίστευαν πώς φάνηκε ό διάβολος, προσκαθούσαν νά καταλάβουν τί λογής ήταν τόν παράξενο ζώο: πουλί; φτερωτό φίδι; πετούμενο τετράποδο;

— Δέν ξανάειδα ποτέ τέτοιο πράγμα στόν τόπο μας, είπε ένας χοντρός γεωργός κουνώντας τή δρόνα του. Πώς νά όνομάζονται αυτά τά ζώα;

— Πούός ξέρει! άποκρίθηκε ένας άλλος, γραμματισμένος. Θά είναι ζώο τής Αυστραλίας ή τής Ίαπωνίας.

Και τόν άγνωστο ζώο, — ό διάβολος, ό δράκοντας, τόν τέρας — έξακολουθούσε νά πετιέ εδω κι' εκεί και νά κρατή τόν χωριό άνάστατο.

Τί θαπογινόταν; Πώς θά τελείωνε ή μεγάλη αυτή φάρα;
(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΗ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Συνέχεια άπό τόν προηγ. και τέλος —

Τήν πήρε ό ύπασιπτής μαζί μέ τόν πατέρα της, πήγαν στό παλάτι, και σέ λίγες μέρες έγινε ό γάμος μέ πολλές χαρές, χορούς και γλέντια, πού κράτησαν μιά βδομάδα.

Δέν είχε περάσει, πάνω-κάτω, ένας μήνας άπό τόν καιρό τού γάμου τους, και ήρθε μήνυμα άπό τόν θεό του στό Βασιλιά, νά πάη νά τόν βοηθήσει πού άρχισε πολεμο μ' ένα άλλο βασίλειο.

Ο νιόγαμπρος έδωσε διαταγή νά έτοιμαστούν τά στρατεύματα, και ό ίδιος έπίστατο ύστες μονάρχος του γιά τίς έτοιμασίες τού ξεκινήματος. Τήν ήμέρα πού ήταν νά ξεκινήσει μέ τόν στρατό του, άφησε στό πόδι του στόν Πολιτεία τή νέα Βασίλισσα, και κεί πού τήν άποχαιρετούσε, τής έβαλε τρία δύσκολα ζητήματα, πού ήθελε νά τά βρή ξεκαθαρισμένα στό γυρισμό του.

Τό πρώτο ήταν, όταν θά γύριζε μέ τόν καλό άπό τόν πόλεμο, έπρεπε νά τού δώση νά πλύνη τόν σπαθί του μέ νερό πού θά βρισκόταν άνάμεσα ούρανοϋ και γής.

Τό δεύτερο ήταν, πώς ένα άπό τά πράγματα πού θά φορούσε και θά τόν έχανε, νά τόν έβρισκε εκείνη και νά τού τόν έδινε.

Τό τρίτο ήταν, πώς άπό μιά σακκούλα πού τής τήν έδινε γεμάτη φλουριά, και σφραγισμένη μέ βουλοκέρι και μέ τή σφραγίδα τού δαχτυλιδιού του, έπρεπε, άμα θά γύριζε, νά λείπανε άπό μέσα όσα φλουριά ήθελε νά πάρη ή Βασίλισσα άπό κεί, αλλά πάλι νά είναι άπειραχτη ή βούλα.

Και λέγοντάς της αυτά, ευχήθηκε καλήν άντάμωση και ξεκίνησε.

Δύο μέρες ύστερα άπό τόν ξεκίνημα, καθώς ζύγωνε στό σύνορα τού βασιλείου

του θείου του, πού ήρθε ξαφνικά στό μυαλό ένα πολεμικό σχέδιο, πού μ' έκείνο νόμισε άπ' τήν ίδια στιγμή, πώς σίγουρα και γρήγορα θά νικούσαν τούς έχθρούς.

Τό σχέδιο πού δέν ήθελε νά τόν πηστή δωδεκάδα του, πριν ό ίδιος τόν καλοεξετάσει και τόν μετρήσει άπ' έλες του τίς μεριές και τόν καλαχωνέψει.

Μά γιά νά γίνει τέτοιο πράγμα, ήθελε μοναξιά και ήσυχία, νά τόν βάλη κάτω, και νά κάνει όλους τούς ύπολογισμούς πού χρειάζονται σέ τέτοια περίπτωση.

Ένώ τόν έδοκάζει αυτή ή ιδέα πώς, πριν ν' άνταμώση μέ τόν θεό του, θά κατάφερνε νά τόν έχη τελειωμένο, είδε κεί κοντά έναν πύργο, και άποφάσισε νά ζητήσει νά καμνηθή μιά βραδιά μέσα σ' αυτόν, και έτσι νά βρή εύκαιρία νά έτοιμάσει τόν σχέδιο.

Μά γιά νά μή τόν καταλάβουν οι δικοί του πού θά πήγαινε, φύλαξε και έξω χώρισε άπ' αυτούς. Όταν φουρούπωσε, και γιά νά μή τόν γνωρίσουν στόν πύργο πούς ήταν, μπήκε μέσα σ' αυτόν κρυμμένος σαν έμπορος, και ζήτησε κρεβάτι νά κοιμηθή.

Τούδωσαν ένα δωμάτιο, και κεί, άφου κλείδωσε καλά τήν πόρτα άπό μέσα, κάθισε στό τραπέζι, έβγαλε κάτω τή χάρτα, και άρχισε πάνω σ' αυτήν νά μελετάει και νά καταστρώνη τόν σχέδιο του.

Όταν τόν τελείωσε, είχαν περάσει πιά τά μεσάνυχτα, τόν τόν έδινε προσεχτικά, και άφου τ' άσφάλισε καλά στη ζώνη του, έπεσε νά κοιμηθή.

Δέν πρόφτασε νά καλοξαπλωθή, και άμέσως κοιμήθηκε βαριά άπό τήν κόπωση τού νου και τού κορμιού του, μέ τίς σκέψεις και τούς δρόμους τώσων ήμερών.

Πάνω στό βαθύ ύπνο του, τού φάνηκε σαν όνειρο, πώς άνοιξε μιά γκλαβανή στό πάτωμα, και έπαιξε μαζί μέ τόν κρεβάτι του σ' ένα ύπόγειο σκοτεινό

κι' αυτό δέν ήταν όνειρο παρά αλήθεια, γιάτί αυτός πού είχε τόν πύργο, ήταν άρχιληγάτης κι' έρχιχνε στό ύπόγειο κάτω έξένο πού θά κοιμόταν εκεί και τόν κατλάβαινε γιά πλούσιο, κι' έτσι νά τόν ληστεύη πειδ σίγουρα.

Τήν άλλη μέρα τόν πρωί, καθώς ζύπνησε, είδε πώς ήταν μέσα σ' ένα ύπογειο, πού ή πόρτα του ήταν σιδερένια και κλεισμένη στερεά. Τότε κατλάβε πώς εκείνο πού τόν νόμισε στόν ύπνο του γιά όνειρο, ήταν αλήθεια. Έκει πού συλλογιζόταν πώς θάβγαινε άπ' αυτή τή δύσκολη περίπτωση, άνοιξε ή πόρτα και ένας φύλακας τού πήγε φαί χωρίς νά τού πη λέξη.

Ο Βασιλιάς φυλακισμένος, και χωρισμένος άπό τούς δικούς του, σκέφθηκε τήν τέχνη τού φαθά σαν είδε τόν φύλακα, και δίνοντάς του μπόλικο φλουριά, τού είπε νά τόν άγοράσει φαθά γιά νά πλέξη μιά φάθα, νά σκοτώση τόν καιρό του. Ο φύλακας, πού κέρδιζε άνέλπιστα και χωρίς κόπο χρήματα, άγόρασε κρυφά άπό τάρφεντικό του φαθά, και τούδωσε στό φυλακισμένο, μή γνωρίζοντας κι' αυτός πούς ήταν.

Ο Βασιλιάς άπό κείνη τή στιγμή ρίχτηκε στη δουλειά, και ός τόν βράδυ είχε πλέξει μιά πολλή όμορφη φάθα μέ πολλά πλουμείδια, πού αυτά σ' ένα γυμνασμένο μάτι έδειχναν πώς και πού ήταν φυλακισμένος ό τεχνίτης τής φάθας.

Σάν τήν τελείωσε, τήν έδωσε στό φύλακα πού τού πήγε τόν βραδυόν φαί, και μαζί μ' αυτή τούδωσε κι' άλλα φλουριά λέγοντάς του πώς θά κέρδιζε άκόμα περισσότερα, άν πήγαινε νά τήν πουλήσει στους καπετάνιους τού στρατού πού πέρασε μιά μέρα πριν έξω άπό τόν πύργο.

Ο φύλακας τήν πήρε και πήγε στό στρατό, και άρχισε νά διαλαλή ότι πουλάει μιά φάθα. Έκει τόν είδε ό άγαπημένος ύπασιπτής τού Βασιλιά, και άπ' τά πλουμείδια τής κατλάβε πώς ό τεχνίτης τής ήταν ό Βασιλιάς τούς πού τόν είχαν χαμένο και δέν ήξεραν τί έγινε.

Τήν πλήρως μέ μπόλικο φλουριά, και μαζί μ' άλλους άζημιατικούς ξεκίνησε, πήγαινε στόν πύργο, πιάσανε τόν άρχιληγάτη, τόν δικασαν, τόν κρέμασαν, και έτσι ξελευτέρωσαν τόν τόπο άπό μιά κακή πληγή, και τόν άγαπημένο τους Βασιλιά.

Έκει πού γύριζαν όλοι μαζί στό στρατό, βρήκε καιρό ό Βασιλιάς κι' είπε στόν ύπασιπτή του γιά τήν έπιμονή τής τετραπέρατης νά τόν κάνει νά μάθη τέχνη, και πόσο δικίο είχε, φάνηκε σέ κείνη τήν περίπτωση, γιάτί χωρίς τήν τέχνη τού φαθά, δέν θά μπορούσε νά τούς δώση είδηση πού ήταν γιά νά πάνε νά τόν λευθερώσουν.

Λέγοντάς έτσι, ό Βασιλιάς πρόσθεσε μέ μικρό χαμόγελο:

— Και όμως έγω, ύστερα άπ' όλ'

αυτά, τή στιγμή πού έφευγα γιά τόν πόλεμο, τής έβαλα νά μου λύση τρία ζητήματα. Και τόν ένα θά τόν καταφέρω γιά τ' άλλα δυό όμως, δέ θά μωρεάση νά τά βρω, και θά είμαι έγω αίτία νά στενοχωριέται και νά πικραίνεται τώσον καιρό πού θά λείπω.

Ας αφήσουμε τόν Βασιλιά πού γυρίζει στό στρατό του, και ας πάμε νά δούμε τί έγινε ή Βασίλισσα πού έμεινε στην Πολιτεία νά βασιλεύη.

Εκείνη, μόλις έφυγε ό άντρας της, έπεσε σέ μεγάλη συλλογή γιά τά τρία ζητήματα πού τής έβαλε, και ένώ τού έλεγε άμέσως πούς ήταν τόν νερό πού βρίσκεται άνάμεσα ούρανοϋ και γής. Για νά λυθούν όμως τά δυό άλλα, είδε πώς ήταν ανάγκη νά πάη μόνη κι' άγνωρίστη στό μέρας πού ήταν ό άντρας της.

Έκοψε τά μαλλιά της κοντά, και ύστερα, άπό ξανά πού ήταν τήν έβγαψε μαύρα φόρεσε άνδρικά, καβάλλησε ένα άπό τ' άλογα τού πατέρα της, και παίρνοντας μαζί της τή βουλωμένη σακκούλα μέ τά φλουριά, πήγε κι' αυτή στό στρατό τού άντρός της, κι' εκεί παρουσιάστηκε γιά άρχοντόπουλο μέσ' μακρινής πολιτείας πού ήθελε νά βοηθήσει τάχα στόν πόλεμο.

Μέ τήν πρόφαση αυτή, γνωρίστηκε μέ τόν άντρα της, και μέ τήν έξυπνάδα τής κατάφερε νά γίνουν καλοί φίλοι.

Μαζί τρώγανε, και μαζί παίζανε διάφορα παιχνίδια τά βράδια, μέ ζάρια ή μέ κότσια, γιά νά τούς περνά ή ώρα. Ένα βράδυ είπε στόν άντρα της, πώς τόν παιχνίδι θά είχε περισσότερο γούστο άν έβαζαν και κάποιο στοίχημα, πού θά τούπαιρνε όποιος κέρδιζε.

Έτσι και έγινε, και τόν πρώτο στοίχημα πού βάλανε ήταν, όποιος θά κέρδιζε, θάπαιρνε τού άλλου τή ζώνη τού σπαθιού του. Κέρδιζε εκείνη τόν Βασιλιά και τού πήρε τή ζώνη του, κι' έτσι αυτός έχασε άπό πάνω του ένα άπό τά πράγματα πού φορούσε.

Τό άλλο βράδυ, ή Βασίλισσα ξανακέρδιζε σέ πιό δύσκολο παιχνίδι τόν Βασιλιά, και κατά τή συμφωνία πού είχαν κάνει τού πήρε νά φορέση γιά μιά μέρα τόν δαχτυλίδι μέ τή βασιλική βούλα. Έίχε τότε όσο καιρό ήθελε, έσπασε τή βούλα τής σακουλίτσας, τήν άνοιξε, έβγαλε άπό μέσα τά μισά φλουριά, τήν ξαναβούλωσε πάλι άπαράλλαχτα μέ τή βούλα τού βασιλικού δαχτυλιδιού, και έτσι μπορεί νά πη κανείς πώς ή τετραπέρατη, σ' αυτό τόν περιστατικό, ούτε γάτα ήταν, ούτε ζήμια έκανε.

Τήν άλλη μέρα, καθώς έδινε πίσω τόν δαχτυλίδι στόν άντρα της, τού είπε, ότι τή νύχτα ήρθε ταχυδρόμος κι' έφερε μήνυμα πώς ό πατέρας της άρρώστησε βαριά, και γιά τούτ' ήταν ύποχρεωμένη νά γυρίση άνταχα στόν τόπο της, έ-

δωσε όμως λόγο, πώς άμα καλύτερευε ό πατέρας της, θά ξαναγύριζε γρήγορα πίσω.

Μέ τή δικαιολογία αυτή ή τετραπέρατη έφυγε άπό τόν στρατό και γύρισε στό βασίλειό της. Έκει περίμενε, πότε θά έρχότανε άπό τόν πόλεμο ό άντρας της, νά τού πη τίς λύσεις.

Όταν, ύστερα άπό έξη μήνες πού τελείωσε ό πόλεμος, γύρισε στό βασίλειό του νικητής ό άντρας της, καθώς εκείνη τόν καλοδεχότανε, θυμήθηκε νά τού πη νά έβγαζε τόν σπαθί του γιά νά τού δώση νά τόν πλύνη μέ νερό πού ήταν άνάμεσα ούρανοϋ και γής, και ένώ τού έλεγε αυτά, τόν πήγε στην κρεβατοκάμαρά τους και δειχνοντάς του τόν κρεμασμένο καντήλι μπρός στό εικονίσματα, τού είπε:

— Νά τόν νερό πού βρίσκεται άνάμεσα ούρανοϋ και γής, νά σου τόν δώσω γιά νά πλύνησ τόν σπαθί σου και άμέσως άνέδθηκε σ' ένα καθίσμα και ξεκρέμασε τόν καντήλι.

Ο βασιλιάς πήρε άπό μέσα λίγο άπό τόν νερό, κι' έπλυνε μ' αυτό τόν σπαθί του, μέ καθώς τόν έπλυνε, γύρισε στη γυναίκα του και τής είπε:

— Καίμηνι, στόν πόλεμο πού ήμωνα, έχασα τήν καλή ζώνη τού σπαθιού μου, και γιά τούτο φορώ τώρα αυτή τήν πρόστυχη πού βλέπεις.

Τή ζώνη πού έχασες τήν έχω έγω εδω, και θά σου τή δώσω.

Έπρεξε εύθις στην άλλη κάμαρα, τήν έφερε, και δίνοντάς τήν στόν άντρα της, τού είπε:

— Νά πού λύνεται έτσι και τόν δεύτερο ζήτημα πού μου έβαλες.

Ο Βασιλιάς τήν πήρε στό χέρι του, τή γνώρισε, και καθώς κοίταζε μέ θαυμασμό πότε τή ζώνη και πότε τή γυναίκα του, τής πρόσθεσε:

— Τώρα δέ μένει άλλο άνεπέντεχο, παρά νά μου παρουσιάσης και τή σακκούλα πού σου άφησα σαν έφυγα, κι' ένώ θά λείπουν άπό μέσα όσα φλουριά σου έβγαλες, ή βούλα της νά είναι άπειραχτη.

— Δέν έχεις, άντρα, μου άδικο και σ' αυτό, τού είπε ή Βασίλισσα, και χαμογελώντας του, άνοιξε μιά κασέλα και τού παρουσίασε τή σακκούλα μέ ανέραια τή βούλα, μέ ξεφουσκωμένη πάνω κάτω ως τή μέση και καθώς τού τήν έδινε, τή έκανε νά κουνούζουν τά φλουριά της; κι' αυτό έγινε γιάτί δέν ήταν ή σακκούλα τόσο γεμισμένη, όπως τήν ήμέρα πού τής τήν είχε δώσει ό άντρας της.

Ο Βασιλιάς, άμα είδε κι' αυτό, θαύμασε άκόμα πιό πολύ και τή ρώτησε νά τού εξηγήση πώς κατάφερε τόσα δύσκολα πράγματα, πού αυτός φανταζότανε πώς ήταν άδύνατο άνθρωπος στόν κόσμο νά τά καταφέρη.

Όταν όμως έμαθε τήν αλήθεια άπό

τό στόμα τής γυναίκός του, πώς αυτή ήταν τόν τάχα άρχοντόπουλο, πού πήγε στό στρατό του, και τού θύμισε τά περιστατικά, πώς τόν κέρδιζε στό παιχνίδι και τού πήρε γιά στοίχημα πρώτα τή ζώνη κι' ύστερα τόν δαχτυλίδι μέ τή βούλα, σάστισε μέ τήν έξυπνάδα και τήν έπιτηδειότητα της, και έπεσε και σέ μεγάλη συλλογή, κι' άπ' εκείνη τή στιγμή δέν είχε όρεξη γιά τίποτα, κι' ό ύπνος του άκόμη τού έφυγε.

Πέρασε έτσι καμιά βδομάδα, ως πού στό τέλος ό Βασιλιάς πήρε τήν άποφάση και τής έλεγε πώς άφου ήταν τόσο τετραπερασμένη, δέν θά μπορούσε νά ζήση πιά μαζί της, γιάτί αυτός, σαν άρχηγός τού Βασιλείου του, θά ήταν ύποχρεωμένος νά βρίσκεται πάντοτε κάτω άπό τήν έξυπνάδα της, κι' αυτό δέ μπορούσε νά τόν υποφέρει.

Γι' αυτό έπρεπε νά χωρίσουνε, νά πάη πίσω στόν τόπο της, μέ τόν δικαίωμα νά πάρη άπό τόν παλάτι εκείνα τά πράγματα πού θά νόμιζε πώς είχανε τήν πιό μεγάλη αξία.

Έδωσε τότε διαταγή στους φύλακας πώς ή Βασίλισσα, φεύγοντας γιά τόν τόπο της, είχε τόν έλεύθερο νά πάρη μαζί της άπό τόν παλάτι, ότι ήθελε.

Η Βασίλισσα σ' αυτά δέν έδειξε πώς στενοχωρήθηκε, κι' άρχισε νά έτοιμάζει τά δικά της πράγματα. Σάν ήταν έτοιμη πιά νά ξεκινήσει, έφαγε μέ τόν Βασιλιά άπό βραδύς στό τραπέζι, τάχα γιά τελευτία φορά, και τούβριξε ύπνωτικό μέσα στό κρασί, κι' άφου τόν άποκόιμισε έτσι, τόν έβαλε μέσα σέ μιά μακριά κασέλα, πού τή φόρτωσε μαζί μέ άλλα πράγματά της στό ζώο και τόν πήρε στό χωριό της.

Έκει, άμα ζύπνησε ό Βασιλιάς και βρήθηκε ξεπλωμένος πάνω σέ έξένο κρεβάτι, έτριβε τά μάτια του, γιάτί δέν κατλάβαινε πού βρισκότανε: σέ λίγο τού παρουσιάστηκε κι' ή Βασίλισσα, κι' άμα τήν είδε τή ρώτησε σέ τί μέρος είναι:

— Στην κάμαρά μου, πού είχα κόρη στόν πατέρα μου τόν σπύτι, τού είπε αυτή. Έκανα σύμφωνο μέ τή διαταγή πού έδωσες, έφυγα άπό τόν παλάτι σου και πήρα μαζί μου εκείνο πού νόμισα πώς αξίζει πιό πολύ άπ' ότι είχε τόν παλάτι, και γιά μένα, σύ, ήσουν τόν πράγμα πού αξίζει περισσότερο άπ' όλα τά καλά τού παλατιού, και τού κόσμου όλου.

Ο Βασιλιάς άκούγοντας αυτά εύχαριστήθηκε πολύ, είδε πώς ή γυναίκα του αξίζει περισσότερο άπό Βασιλείο, τή σφιχταγκάλιασε και τής έλεγε νά έτοιμαστούνε νά γυρίσουνε τόν γρηγορότερο στό παλάτι τους, και μόνον ό χάρος θά τούς χωρίσει πιά.

Γύρισαν σέ λίγο στό παλάτι, κι' εκεί πέρασαν όλη τους τή ζωή καλά, κι' έμεις ας τήν περάσουμε καλύτερα.

Η ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΣΦΥΡΙΧΤΡΑ

Ήταν μιὰ φορά κι ἔναν καιρὸ (ἔναν καιρὸ πολὺ παρασιμένο) ἕνα φτωχὸ ἀντράγγιο, ποὺ κατοικοῦσε σ' ἕνα καλυδάκι τοῦ χωριοῦ, μαζὶ μὲ τὸ ἀγόρι τους, τὸ Γιαννιό. Φωμὶ καὶ κρομμίδι, φωμὶ κι' ἐλιά, αὐτὸ ἦταν τὸ ταχτικὸ τους τὸ φαγί. Ὁ γέρος ἔκοβε ξύλα, ἢ γριά μάζευε χόρτα τοῦ βουνοῦ κι' ἔτσι ψευτοπερνοῦσαν.

Ἐνα πρωτὶ, ὁ πατέρας εἶπε στὸ παιδί: — Γιαννιό μου, μεγάλωσες πιά κι' εἶσαι τώρα δεκαπέντε χρονῶν. Θὰ μπορούσες νὰ πιάσῃς δουλειά σὲ κανένα μεγάλο χτήμα, νὰ βγάλῃς τὸ φωμί σου. Σὺρε, παιδί μου, μὲ τὴν εὐχὴ μου καὶ προσπάθησε νὰ βρῆς μιὰ δουλειά νὰ μᾶς βοηθήσῃς καὶ μᾶς τοὺς γέρους.

Ὁ καϊμένος ὁ Γιαννιὸς ἐφτίσθη τὸ μπογαλάκι του, ἔπαι ἢ μάννα τῶν τοῦβαλε λίγα ξεροκόμματα καὶ λίγα μῆλα, φίλησε τοὺς γονεῖς του καὶ ξεκίνησε, γιὰ νὰ βρῆ δουλειά.

Πρὶν βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, ἀπάντησε ἕνα γεροντάκι, ποὺ καθόταν στὴν ὁχτιὰ τοῦ δρόμου, κουρασμένο καὶ πεινασμένο.

— Ἀχ, γιέ μου, τοῦ εἶπε, δὲ θὰ σοῦ δώσω τίποτα κι' ἐμένα, ποὺ πεινώ; Βλέπω τὸ σακκοῦλι σου γεμάτο.

— Παππούλη μου, μέσα σ' αὐτὸ τὸ σακκὶ δὲν ἔχω παρά δυὸ ξεροκόμματα καὶ δυὸ τρία μῆλα, ἀπάντησε ὁ Γιαννιός. Ἄλλ' ἀδιάφορο. Ἔλα νὰ μοιραστοῦμε τὸ φτωχικὸ μου φαγητό.

Κάθησαν κι' ἔφαγαν, κι' ὕστερα ὁ γέρος εἶπε στὸ Γιαννιό:

— Παιδί μου, ἔχεις καλὴ καρδιά καὶ θέλω κι' ἐγὼ νὰ σοῦ κάμω ἕνα δῶρο.

— Τί δῶρο νὰ μοῦ κάμῃς, ποὺ εἶσαι τόσο φτωχός;

— Δὲν εἶμαι καὶ τόσο, ὅσο φαίνομαι. Ἐγὼ, παιδί μου, εἶμαι μάγος καὶ κατοικῶ σ' ἕνα γειτονικὸ πύργο. Θέλησα νὰ δοκιμάσω τὴν καρδιά σου κι' εἶδα πῶς

εἶναι καλὴ. Μπορεῖς λοιπὸν νὰ μοῦ ζητήσῃς τρία πράγματα καὶ θὰ γίνουν ἀμέσως. Πές μου, τί ἐπιθυμεῖς;

Τὸ παιδί γέλασε χαρούμενο καὶ χωρὶς νὰ πολυσκεφθῇ, ἀπάντησε:

— Νὰ τί ἐπιθυμῶ: Πρῶτο, νὰ μπορῶ νὰ βρισκομαι ἔπου θέλω, στὴ στιγμή. Δεύτερο, νὰ σηματοῦν μὲ τὴ σαίτα καὶ νὰ πετυχαίνω ὅ,τι θέλω. Τρίτο, νὰ ἔχω μιὰ σφυρίχτρα, κι' ἔταν τὴ σφυράν, νὰ χορεύουν ὅλοι ὅσοι τὴν ἀκούν, ὡς πού νὰ σταματήσω.

— Πολὸ καλά. Πάρε αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι. Ὁταν θέλεις νὰ βρεθῆς σ' ἕναν ἄλλο τόπο, φέρε το ἀνάποδα κι' εὐθὺς θὰ βρῶσκεισαι ἐκεῖ ποὺ θέλεις. Πάρε αὐτὸ τὸ τόξο, κι' ὅ,τι σηματοῦν εἶς μ' αὐτό, δὲ θὰ χένῃς ποτὲ τὸ σημάδι. Τέλος, αὐτὴ ἢ μικροῦτικη σφυρίχτρα, θὰ κάνῃ τὸν κόσμον νὰ χορεύῃ ὅσο σοῦ ἀρέσει. Πήγαινε τώρα στὸ καλὸ. Λυπάμαι μόνο, γιὰτὶ δὲ ζήτησες πράγματα πιδ λογικά καὶ πιδ χρήσιμα. Τώρα ὅμως εἶναι ἀργά πιά γιὰ νὰ μετανοήσῃς. Πήγαινε.

Κι' ὁ μάγος χάρθηκε μονομιάς κι' ὁ Γιαννιὸς ἔμεινε στενοχωρημένος.

— Γιατί, συλλογίστηκε, νὰ φανῶ τόσο κουτὸς καὶ νὰ μὴ ζητήσω τὴν εὐτυχία τῶν γονιῶν μου καὶ μιὰ καλὴ θέση γιὰ μένα: Ἄλλ' ἀφοῦ τώρα πιά εἶναι ἀργά, ἄς προσπαθῶ ἢ ὅσο τοῦλάχιστο νὰ χρησιμοποιήσω φρόνιμα αὐτὰ ποὺ πήρα.

Ζήτησε τότε νὰ μεταφερθῇ στὴν πρωτεύουσα τοῦ γειτονικοῦ βασιλείου, ποὺ ἤξερε πῶς ἦταν μεγάλη καὶ λαμπρὴ. Βρέθηκε λοιπὸν ἀμέσως ἐκεῖ κι' εἶδε μεγάλη κίνηση σὰ νὰ εἶχαν πανηγύρι.

— Τί γιορτὴ εἶν' ἐδῶ; ρώτησε ἕναν διαβάτη.

— Πῶς, δὲν τὸ ξέρεις; τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ὁ βασιλιάς προκήρυξε ἀγῶνες μὲ τόξα, καὶ θὰ δώσῃ τὴν κόρη του γυναικὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ ρίξῃ τὴν καλύτερη σαίτα στὸ σημάδι. Ἐχουν μαζευτεῖ λοιπὸν ἀρχοντοπούλα ἀπ' ὅλες τίς χώρες καὶ θὰ παραδοῦν στὴ σαίτα, ποὺ

«Μακριὰ ἀπὸ δῶ!» (Σελ. 318, στ. β'.)

νὰ πρωτοπάρῃ τὴν ἄμορφη βασιλοπούλα. Ὁ Γιαννιὸς εὐχαρίστησε τὸ διαβάτη καὶ σκέφθηκε:

— Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελα! Ὅλα τοὺς νικῶσ ὄλους καὶ θὰ πάρω τὴ βασιλοπούλα γυναικὰ. Ἐγινε ἡ τύχη μου πιά.

Ὅταν ἔφτασε στὴν πλατεῖα, ὁ ἀγῶνας εἶχε ἀρχίσει. Ὁ βασιλιάς, ἢ βασίλισσα κι' ἢ βασιλοπούλα παρακολούθουν τοὺς ἀγωνιστὰς ποὺ ἔρριχναν στὸ σημάδι.

Ἐνας ἕνας (κι' ἦταν ἀρχοντες ἀπ' ὅλες τίς χώρες τῆς γῆς) ἀνέβαινε σὲ μιὰ ἐξέδρα κι' ἔτοιμαζόταν νὰ σηματοῦν. Τότε, οἱ φύλακες ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἄφηναν ἕνα περιστέρι, κι' ὁ σκοπευτὴς ἔπρεπε νὰ τὸ σκοτιάσῃ. Μὰ αὐτὸ ἦταν πολὺ δύσκολο καὶ λίγοι τὸ πετύχαιναν. Κι' ἔπρεπε νὰ σκοτιώσῃ κανεὶς δέκα, γιὰ ν' ἀνακηρυχθῇ νικητὴς.

Κανεὶς ὅμως δὲν εἶχε σκοτιάσει δέκα κι' ὁ ἀγῶνας θὰ τελείωνε ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή, ἔταν παρουσιάστηκε στὴν ἐξέδρα κι' ὁ Γιαννιός.

— Ζητῶ νὰ λάβω κι' ἐγὼ μέρος στὸν ἀγῶνα, εἶπε στὸν αὐλικό, ποὺ φαίνονταν ὅτι εἶχε τὸ πρόσταγμα τῆς τελετῆς.

— Μακριὰ ἀπὸ δῶ! τοῦ φώναξε ἐκεῖνος. Ἐδῶ μόνο οἱ ἀρχοντες ἔχουν θέση καὶ σὺ εἶσαι ἕνας χωριάτης, ποὺ δὲν ξέρεις μήτε νὰ πιάσῃς τὸ τόξο.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

(Ἄρ' τὸ Γαλλικὸ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ ΤΟΥ ΤΕΜΠΛΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JULES CHANCEL

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κι' ἔφυγε ἡ ἀναίσθητη μητέρα τοῦ μικροῦ χωρὶς νὰ πῆ ἕνα λόγο, νὰ κάμῃ ἕνα κίνημα πρὸς τὸ παιδί τῆς, ποὺ βέβαια δὲν θὰ τὸ ξανάβλεπε πιά ποτὲ.

Δὲν ὄπηρχε ἀμφιβολία, τὸ παιδί δὲν ἦταν δικό τῆς. Ἄλλὰ ποῖο σκοτεινὸ δράμα τὸ ἔκανε νὰ πέσῃ στὰ χέρια τῆς;

Ὁ κόμης ντὲ Τουάρ δὲν εἶχε δώσει καμμιά ἐξηγήσῃ στὸν Νικόλα σχετικά μ' αὐτὸ τὸ μυστήριον. Ἴσως κι' αὐτὸς ἔἴδους νὰ τὸ ἀγνοοῦσε.

Ὁ Νικόλας κι' ἡ Νανέττα, μαζὶ μὲ τὴν κυρὰ-Γιαννούλα, πῆγαν πάλι στὸ μέρος ἔπου εἶχαν κρύψει τὸ χεραμαῖδι.

Ἦθελαν νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ βάλῃ τὸν μικρὸν μὲς στὸ καλάθι. Μὰ τὴν στιγμή ποὺ ὁ Νικόλας ἔτοιμαζόταν νὰ σηκώσῃ τὸ παιδάκι στὰ χέρια, ἢ γυναικὰ τοῦ Σιδὸν ἐφώνασε:

— Στάσου, στάσου, αὐτὸν ἐδῶ πρέπει νὰ τὸν δέσουμε.

Καὶ παρ' ὅλες τίς διαμαρτυρίες τῆς Νανέττας, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν φαρδεῖα τῆς τσέπη κάμποσα σχοινιά καὶ σπάγγους, κι' ἔδεσε τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια τοῦ μικροῦ μουγγοῦ ποὺ ἄφηνε νὰ τὸν κάνουν ὅ,τι ἤθελαν, κοιτάζοντας μπροστά του μὲ τὴν ἀνέκφραστη ματιά του.

Εὐθὺς ὕστερα ἀπ' αὐτό, ἡ κυρὰ-Γιαννούλα τοποθέτησε τὸν μικρὸ στὸ καλάθι, τὸν σκέπασε καλά, κι' ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε τὰ δυὸ παιδιὰ μὲ βία, διεθύνθη πρὸς τὸ Τέμπλο μ' ὅλη τῆς τὴν γρηγοράδα.

Ἡ Νανέττα κι' ὁ Νικόλας τὴν παρακολούθησαν μὲ τὰ μάτια ὅσο μπορούσαν νὰ τὴ βλέπουν, κι' ἔταν τὴν εἶδαν νὰ ἐξαφανίζεται σ' ἕνα πλάγιον δρόμο, κοιτάχτηκαν ἀμίλητοι μὲ βρειδιά καρδιά.

Σὰν πέρασαν λίγα λεπτά, ἡ Νανέττα ἀναστράναξε βαθιὰ καὶ σκουπίζοντας τὰ δάκρυα ποὺ εἶχαν πλημμυρίσει τὰ μάγουλά τῆς, εἶπε:

— Κακόμοιρο παιδί! — Μπᾶ! ἔκανε ὁ Νικόλας μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία. Μπᾶ, καλύτερα αὐτὸς παρὰ ἐσὺ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' Μὴ ζητεῖτε ἐξηγήσεις

Τὰ δυὸ παιδιὰ τράβηξαν κουβεντιάζοντας κατὰ τὸ σπιτί τους. Ἡ Νανέττα εἶχε ἀρχίσει νὰ συνέρχεται κάπως ἀπὸ τίς ταραχές καὶ τίς συγκινήσεις τῆς περασμένης νύχτας, ποὺ τώρα τῆς φαίνονταν πιά σὰν ἕνας τρομερὸς ἐφιάλτης.

Περπατοῦσε χαροπὴδῶντας εὐθυμὰ καὶ ἦταν σὰν τρελλὴ ἀπ' τὴν χαρὰ τῆς, καθὼς συλλογίζονταν ὅτι τὸ δνειρὸ τῆς εἶχε πιά πραγματοποιηθῆ καὶ ὅτι ὁ φίλος τῆς ὁ μικρὸς Δελφίνος βρισκόταν τώρα πιά μακριὰ ἀπ' τὸ ἀπαίσιο ἐκεῖνο Τέμπλο.

Ὅσο γιὰ τὸν Νικόλα αὐτὸς ἐπαναλάμβανε στὸ μυαλό του ὅλες τίς συστάσεις ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ὁ κόμης Τουάρ τὴν τελευταία φορά ποὺ τὸν εἶχε ἰδεῖ καὶ σκεπτόταν μὴν εἶχε λησμονήσει τίποτε.

Μὰ βέβαια κάτι εἶχε λησμονήσει... Ἐξαφνὰ ἐπίασε ἕνα βαρὸν κλειδί στὴν τσέπη του καὶ στάθηκε μονομιάς στὴ μέση τοῦ δρόμου.

— ὦ, ἐφώνασε, κι' ὁ μπαμπᾶς! — Ἀλήθεια! ἔ-

«Ὁ στρατιώτης ἔχωσε δολιχλήσῃ τὴν ἐφολόγηχ του μὲς στὸ πανέρι». (Σελ. 307, στ. β'.)

κανε κι' ἡ Νανέττα. Εἶναι κλεισμένος ἀπὸ χθὲς μὲς στὴν παράγκα του!

— Πρέπει νὰ πάμε νὰ τὸν ἐλευθερώσουμε!

— Ἔλα, ἄς τρέξουμε! Καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ ἐλόξεψαν πρὸς τὴν ὁδὸν Σερπάντ.

Καθὼς ἐπήγαιναν, ὁ μικρὸς καμπούρης ἔλεγε στὴν ἀδελφῆ του πῶς ὁ κόμης τοῦ εἶχε στείλει ἕναν ἀνθρωπὸ τοῦ ὀδοποιοῦ μαζὶ μὲ τὴν διεύθυνση τοῦ σπιτιοῦ τοῦ μικροῦ μουγγοῦ, τοῦ εἶχε φέρει καὶ τὸ κλειδί τῆς παράγκας ἔπου ἦταν φυλακισμένος ὁ πατέρας τους.

Ὁδηγημένος ἀπ' τὸ ἐνοστικὸ του, ὁ μικρὸς καμπούρης εἶχε τρέξει πρῶτα πρῶτα στὸ Τέμπλο, ἔπου ἐφθασε στὴν ὄρα γιὰ νὰ λυτρώσῃ τὴν Νανέττα ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Σιδὸν. Μὰ τώρα ἔπρεπε νὰ βιαστοῦν νὰ ἐλευθερώσουν τὸν δυστυχισμένο φανοκόρο, ποὺ ἔαχε ἀρχίσει νὰ βρισκῆ πο-

λὸ ἀσχημὸ τὸ παιχνίδι ποὺ τοῦ εἶχαν παίξει.

— Τί θὰ τοῦ ποῦμε γιὰ νὰ τοῦ δικαιολογήσουμε τὸ κλεισμό του; ρώτησε ἡ Νανέττα.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, ἔκανε ὁ Νικόλας. Ὅα εἶναι ἔξω φρενῶν, καὶ μὲ τὸ δίκιο του, ὁ καϊμένος ὁ πατέρας μας.

Ἐφθασαν στὴν μικρὴ ἐρημικὴ πλατεῖα καὶ δὲν παρατήρησαν ἕποτε τὸ ἀκουαστικὸ γύριον ἀπὸ τὴν παράγκα. Ἡ πόρτα ἦταν κλεισμένη καὶ ὁ φεγγίτης φραγμένος ὅπως τὸ περασμένο ἀπόγευμα, τὴν ὄρα ποὺ ἡ Νανέττα εἶχε φύγει μαζὶ μὲ τὸν κόμητα.

— Καλὰ εἶμασθε, εἶπε ὁ Νικόλας. Βρισκομαι ἀκόμη μέσα. Οἱ γείτονες δὲν ἀκούσαν τίς φωνές. Ὅλα πᾶν θαυμάσια.

— Νὰ ἰδοῦμε τί θὰ πῆ ἔταν θὰ μᾶς δῆ, φθύρισε μὲ κάποια ἀνησυχία ἡ Νανέττα, τὴν ὄρα ποὺ ὁ ἀδελφὸς τῆς ἔβαζε τὸ κλειδί στὴν κλειδαρότρυπα.

Μπήκαν μέσα μὲ καρδιοκτύπι δίχως νὰ τολμοῦν νὰ σηκώσουν τὰ μάτια.

Ὁ γέρο φανοκόρος, ἀναπαυτικώτατα ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, δέχθηκε τὰ παιδιὰ του μὲ τὸ χαμόγελο στὸ στόμα.

— Ἄ, καλὸς τα τὰ παιδιὰ μου! ἔκανε μὲ τὴν ἡμερώτερο ὕφος τοῦ κόσμου. Ποῖος σὰς ἔδωσε τὸ κλειδί γιὰ νὰ ἔρθετε νὰ μοῦ ἀνοίξετε;

Ἡ Νανέττα κι' ὁ Νικόλας τὰ ἔχασαν. Κάθε ἄλλο περίμεναν παρὰ μιὰ τέτοια ὑποδοχὴ. Κοίταξαν τὸν πατέρα τους μ' ἀνησυχία, γιὰτὶ κι' ἀπ' τῶν δυὸ τὸ μυαλό πέρασε ἢ σκέψῃ μήπως ἢ πολὺ ὥρη φυλάκησῃ εἶχε κάνει τὸν πατέρα τους νὰ χάσῃ τὸ μυαλό του. Μὰ ὁ μπαμπᾶς-Ρεμῆς ἔξακολούθησε:

— Παιδιὰ μου, ἔχω ἕνα μεγάλο νέο νὰ σὰς πῶ: Δὲν εἶμαι πιά φανοκόρος!

— Ἄ!

— Ναι, παιδιὰ μου. Βρήκα μιὰ δουλειά πολὺ καλύτερη καὶ πολὺ πιδ ξεκούραστη.

— Βρήκες μιὰ δουλειά ἐδῶ μέσα ποὺ ἦσουν κλεισμένοι; ρώτησε ὁ Νικόλας μὲ τρόμο.

— Ἐδῶ μέσα ναι, ἀπάντησε ὁ μπαμπᾶ-Ρεμῆς μὲ ὅλη τὴν ἀταραξία του. Καὶ μάλιστα μοῦ πλήρωσαν τὸν πρῶτον μῆνα μπροστά.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ γέρο-φανοκόρος ἔδειξε θριαμβευτικὰ στὰ δυὸ παιδιὰ του μιὰ χαρτοῦτσα μὲ δέκα χρυσὰ νομίσματα καὶ ἕνα γράμμα, ποὺ ὁ Νικόλας τοῦ ἔραψε μὲ βία ἀπὸ τὰ χέρια.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

«Καὶ ξεκίνησε γιὰ νὰ βρῆ δουλειά» (Σελ. 318, στ. α'.)

Ο ΑΛΛΟΣ

Είναι σούρουπο. Ο Ριρής, καθισμένος σε μια καρέκλα κοντά στο παράθυρο, κοιτάει έξω. Σκεπτικός, μετράει από μέσα του, τις άταξιες της ημέρας. "Όσο νυχτώνει, τόσο νιώθει, κάτω απ' την πληχτή μπλούζα του, να σφίγγεται η ψυχή του.

Είναι λυπηρό να σκέπτεται κανείς, ότι ο Ριρής, που τόσο παρακαλεί κάθε βράδυ το Θεούλη να τον κάνει πρόνιμο και καλό παιδί, κάνει τόσες άταξιες κάθε μέρα, απ' την ώρα που ανοίγει τα μάτια του, ως το βράδυ που πλαγιάζει στο κάτασπρα κρεβατάκι του. Μάταια δριζίζεται σ' όλους τους Αγίους, να είναι καλό παιδί. Μάταια το υποσχεται καθημερινώς στους γονείς του. Πάντα έρχεται μια στιγμή, θαρρείς και τον σπρώχνει κανένας κακός δαίμονας, που ξεχνάει κι' όρκους κι' υποσχέσεις, και ξαναρχίζει τις άταξιες.

Αίφνης σήμερα, είναι άπιστευτο το τι άταξιες έκανε! Το ντύσιμο και το γάλα πέρασαν καλά, χωρίς κανένα έπεισόδιο. Μ' έλο που η Μαρία τούδε, όπως πάντα σχεδόν, κρύο το γάλα του, και το τραβούσε τόσο δυνατά τα μαλλιά καθώς τον χένιζε, ο Ριρής δεν γκρίνιασε καθόλου.

Το πρώτο περνούσε καλά, ο έρχομός της Φρουλάιν τα χάλασε όλα.

Η αλήθεια είναι ότι για τα μαθήματά του, δεν ήτανε και πολύ βέβαιος ο Ριρής. Ένας πολλαπλασιασμός και η έκθεση μάλιστα, τον άνησυχούσαν αρκετά.

Τά είχε μελετήσει, για να εύχαριστήσει τόσο καλά τη μαμμά του, έκανε μελέτησε και μετά το φαί. Μόλις όμως ήρθε η Φρουλάιν, ταραγμένος απ' τα όληθρια αποτελέσματα του πολλαπλασιασμού και της έκθεσης, δεν μπόρεσε να πη λέξη, μ' έλο πουχε τόσο μελετήσει.

Στη γεωγραφία αίφνης, είχε τοποθετήσει το άκρωτήριο της Καλής-Έλπίδος δίπλα στη λίμνη Τσάδ.

Ύστερα, την ώρα της γραμματικής, είπε τέτοιες άσυναρτησιές σχετικώς με το ρήμα, που η Φρουλάιν βούλωσε τ' αυτιά της και τού' είπε ότι είναι κουτός και άμελέστατος.

Εδώ άρχισαν τα πράγματα να χαλάει. Τό ότι είναι κουτός, τού τώχουν πει τόσες φορές, που θα ήτανε άστειο να τ' άρνιόταν. "Αλλά να τον λέη και άμελέστατος; Ύστερα από τόση μελέτη πουχε κάνει χθές το βράδυ, που και στο κρεβατάκι του σαν πλάγιασε, ως την ώρα που τον πήρε ο ύπνος, φιδύριζε: "Ενεστώς, Παρατατικός, κ. τ. λ.

"Α, αυτό δεν υποφέρεται!

"Αλλόμονο! φωνάει πιο δυνατά απ' ε, τι έπρεπε τις αντίρρήσεις του, και τό αποτέλεσμα; κοντά στην κουταμάρα, και

και την άμέλεια, να προστεθή και η αυθάδεια.

"Έτσι τουλάχιστο τούπε η Φρουλάιν καθώς σημείωνε ένα μεγάλο μηδενικό, στο τετράδιο των βαθμών του. Μόλις είχε φύγει, όταν ο Ριρής τσακώθηκε με τη Μαρία τη μητέρα του, η οποία τον κορόιδεψε, επειδή χθές το βράδυ της καυχιότανε ότι ξέρει πολύ καλά τη γεωγραφία του, και είδε σήμερα το μηδενικό στο τετράδιό του. "Α, ήτανε άνοπόφορος ο μικρός ψεύτης!

Μάταια ο Ριρής θέλησε να της εξηγήση, ότι αυτός είχε μελετήσει σαν πάντα, και ότι έφταιγε η Φρουλάιν που τού' λεγε διαρκώς:

— Γρήγορα-γρήγορα, και κύταζε τόσο συχνά τ' ο ρολόι της, που στο τέλος τάχανε κι' αυτός και δεν μπορούσε να πη λέξη μ' έλη τη μελέτη πουχε κάνει. "Η Μαρία όμως σήκωσε τούς ώμους και μουρμούρισε:

— "Έλα τώρα, ξέρω τί ψεύτης είσαι.

Ο Ριρής δεν έχει και μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του, μα να τον λένε και ψεύτη, όρισμένως τ' παρακάνει αυτή η Μαρία; γι' αυτό κι' αυτός της λέει:

— "Εσύ είσαι ψεύτρα!

Αυτό στάθηκε άρκετό νάρχιση μια λογομαχία σε ψηλούς τόνους, την οποία διέκοψε ο έρχομός της μαμμάς. Τό Ριρή τον άφησαν χωρίς φροούτο για τιμωρία, σήμερα ίσα-ίσα που είχε κρέμα πραλινέ που τόσο τ' άρέσει. Την ώρα που τελειώναν το φαί, η μαμμά είπε στο μαμμά πως ο Ριρής ήτανε πάλι άταχτος. Κι' αυτό ήτανε το χειρότερο!

Ο καίμενος ο μαπαπός, που έργάζεται τόσο και γυρίζει τσακισμένος απ' τη δουλειά σπίτι του, πόσο στεναχωρήθηκε! Δεν τον μάλωσε καθόλου, τον κοίταξε μόνο λυπημένος και τούπε:

— Τι έγιναν οι υποσχέσεις σου, Ριρή μου; γιατί ξαναρχίζεις πάλι τα ίδια;

Κι' η μαμμά, που δεν ήτανε ποτέ ευθυμική, ήταν πιο λυπημένη σήμερα.

Ο Ριρής δε βρήκε καμιά δικαιολογία να πη. Με δυσκολία κατάπινε το φαί του, ωςπου πνίγηκε, κι' αυτό έδειξε τί άσχημα τρώει, μ' έλες τις παρατηρήσεις που τού κάνανε. Τ' άπόγεμα πέρασε πολύ μελαγχολικά. Την ώρα τού περιπάτου, δε συνάντησε κανένα απ' τα σκυλιά που έχει φίλους. Κι' έπειδή δεν είχε κέφι να μιλήση, η Μαρία τού είπε ότι δεν είναι διόλου καλό να είναι κανείς τόσο μνησίκακος.

"Άμελής, ψεύτης, αυθάδης, βρωμικός και μνησίκακος. Τι καλό παιδί που είναι αλήθεια ο Ριρής! Και νατν μόνο αυτό...

Γυρίζοντας, τράβηξε με τόση όρμη τ' ο κορδόνι του άουδονισιού, που τούμεινε στα χέρια. "Αγανακτισμένη απ' το δυνατό χτύπημα, η γιατρί οικονομία που τού άνοιξε, τούπε:

— Τι άπότομος, που είστε κ. Ριρής! να ξέρατε τί καλός κι' ευγενής ήταν ο μικρός μας Άντρέας.

Γιατί ο Ριρής είχε έναν μεγαλύτερο αδελφό, που τον έλεγαν Άντρέα. Είχε γεννηθεί τρία-χρόνια πριν απ' αυτόν, άλλ' ο Θεούλης τον είχε ξαναπάρει κοντά του, όταν ήταν μικρό σχεδόν ο Ριρής. Και μ' έλες του τις προσπάθειες, δεν ήταν και πολύ βέβαιος ο Ριρής αν τον καλοθυμάται.

Μερικές φορές φέρνει στο νου του, άμυδρώς, ένα ρόζ προσωπάκι στεφανωμένο με όλόχρυσες μπουκλίτσες. Μα να είναι ο Άντρέας; η μήπως τ' ο πατέρας του, που είναι κρεμασμένο στην κάμαρα της μαμμάς, άπέναντι απ' τ' ο κρεβάτι της;

"Όταν πηγαίνει καμιά φορά στο νεκροταφείο, βλέπει, σε μια άσπρη μαρμαρένια πλάκα, χαραγμένο τ' όνομα τού Άντρέα. "Αλλά πολύ πιο βαθεία είναι στην καρδιά τού Ριρής χαραγμένο.

Ο Άντρέας είναι ο φίλος του, ο αδελφός του, που αγαπάει μ' έλη του την καρδιά. "Ήταν τόσο καλός, τόσο ευγενικός ο Άντρέας, ποτέ δεν έπαψε τ' ο παιχνίδια του, που τώρα τάχει ο Ριρής και τ' ο προσέχει σαν και τί. Δεν ήταν καθόλου λαίμαργος, ποτέ δεν ένοχλούσε τούς γονείς του, ούτε κουράζε την όηρησεία. Κι' ήταν όμορφος, τόσο όμορφος, που ο Θεούλης τον πήρε κοντά του να παίξη με τ' άγγελούδια. Και στο σπίτι δεν έμεινε παρά ο άσχημος Ριρής με τ' άπειρα ελαττώματά του.

Δεν πρόπει ποτέ-ποτέ με μιλήη κανείς για τόν Άντρέα στή μαμμά. "Όταν όμως βρίσκει την Εδύχια, τη γιατρί οικονομία, στις καλές της, πάει και την παρακαλεί να διηγηθή κάτι για τόν Άντρέα. Κι' έτσι, ενώ αυτή καθαρίζει φασολάκια ή πλέκει, αυτός μ' έλη του την προσοχή άκουει τί τού λέει για τόν Άντρέα. Πώς ήταν, τί παιχνίδια τού άρεσαν, και τέλος την ιστορία της άρρώστειας του, και πως ένα άπριλιάτικο πρωινό ήρθαν και τόν πήραν κάτι μαύροι. Κι' η Εδύχια δεν παραλείπει ποτέ να τού λέη στο τέλος.

— Από τότε άλλαξε τόσο η μαμμά σας. Ο Ριρής τη δικαιώνει. Αυτό που δεν τον γνώρισε τόν Άντρέα, μπορεί να παρηγορηθή, αλλά για τη μαμμά που τόν άνάστησε, άλλαξε τ' ο πράγμα. Καίμενη μαμμά, τώρα καταλαβαίνει γιατί, μερικές φορές, ενώ μιλάει, άξαφνα άφαιρείται και βουρκώνουν τ' ο μάτια της. "Ο νοδς της ψεύγει, πετάει μακριά, κοντά στον άλλον.

Φαίνεται ότι άλλοτε ήτανε πολύ ευθυμική. "Απ' τ' ο πρώτ' ως τ' ο βράδυ τ' ο γέλιο δεν έλειπε απ' τ' ο στόμα της. Τι σπάνια που χαμογελάει τώρα! Πάντα ντυμένη στα κατάμαυρα και χλωμή, τόσο

χλωμή, που μοιάζει σαν κερένια. Και ποιάς θα πίστευε, ότι ο Ριρής αδέλφει την κουράση της με τις άτέλειωτες φλυαρίες του και τ' άνησυχια παιχνίδια του; "Φτωχή μαμμά! Νάχη έναν Άντρέα τόσο τέλειο κι' ένα τόσο άταχτο Ριρή, και να μη της μείνη παρά ο άταχτος Ριρής.

"Αν τουλάχιστον ο Θεούλης έπαυσε αυτόν κι' άφηνε τόν Άντρέα, όλα θα διορθώνονταν. "Αλλά τί να τόν κάνει ο Θεούλης τ' ο Ριρή στον παράδεισο;

Είχε πιά έντελώς νυχτώσει, όταν μπήκε η Μαρία κι' άιαψε τ' ο φως. Πριν φύγει, βλέποντας μόνο τ' ο Ριρή, τού λέει:

— Σήκω να παίξω με τούς στρατιώτες σου.

— Τώρα π' ο λίγο, της άπαντάει ο Ριρής λιγάκι άφηρημένος.

"Αλλά οι στιγμές περνάνε κι' αυτός μένει άκίνητος, βυθισμένος στις σκέψεις του. Τι βάρος αισθάνεται μέσα του για την κακιά σημερινή ημέρα. "Έχει δικιο η Μαρία που τού λέει διαρκώς: "Σε λυπάμαι, καίμενε Ριρή, δεν είσαι άξιος για τίποτα. "Πι φοβερό όμως να μην είναι κανείς άξιος για τίποτα!

Μια φωνή, μια άγαπημένη φωνή, τόν τράβηξε απ' τις σκέψεις του.

— Αλήθεια είναι, Ριρή μου, ότι η-σούνα άταχτος τ' ο άπόγεμα;

Και λέγοντας αυτά, η μαμμά έπρεσε κουρασμένη σε μια πολυθρόνα. Πόσο πιο χλωμή κι' άδύνατη φαινότανε άπόψε! Ο Ριρής θέλησε να μιλήση, μα δε βρήκε τίποτα να πη. "Ενοιώθε ένα άόρατο χέρι να τού σφίγγη την ψυχή.

(Τό τέλος στο έρχόμενο)
(André Lichtenbergel) ΕΣΟΥΤΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΑΘΗΝΑ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΑΘΗΝΑ

Άγαπητοί μου,

Η ΠΟΛΗ μας φόρεσε την καλοκαιρινή της στολή. Είναι αλήθεια πως, σαν να κρυώνη άκόμα λιγάκι, ρίχνει κάπου-κάπου τούς ώμους της κανένα γκριζοπέπλο, χειμωνιάτικο. "Αλλά γρήγορα ξεναζοσταίνεται και τόν πετ' ο, για να λάμψη πάλι μ' αυτή την όλόχρυση στολή, που κάνει τούς ανθρώπους να βάζουν σκουρα γυαλιά, για να μη τούς θαμπώνει. Πόσος ήλιος, πόσο φως, και πόση ζέση! "Ο φοβρός άνάθει κι' από μέρα σε μέρα καιε περισσότερο. Σε λίγο θά-νε άνυπόφορος, Κι' οι Άθηναίοι, όσοι τουλάχιστο μπορούν, θα έγκαταλείφουν την καλή τους πόλη και θα καταφύγουν, για όροσεία, στο βουνό, στον κάμφο, στ' άκρονάλι. "Η Διάπλασις θα λαβαίνη τότε γράμματα από ευτυχισμένα παιδιά της που θα της λένε: «Προβιβάστηκα με άριστα και φεύγω για την έξοχή». Καλή διασκέδαση, μικροί μου φίλοι, και

καλή άντάμωση τ' ο Σεπτέμβρη η τόν "Οχτώβρη. "Αλλά μην ξεχνάτε και μας που μένομε δω, γιατί είμαστε υποχρεωμένοι. Και προπάντων μην ξεχνάτε τ' ο παιδιά της ηλικίας σας, που δεν έχουν τόν τρόπο να σας ακολουθήσουν και θα μείνουν στην Άθήνα, να ψηθούν έλο τ' ο καλοκαίρι...

"Αλλά τί να γίνη! Δεν μπορεί κανείς να πηγαίνη όπου θέλει. "Εδώ βλέπουμε κι' ανθρώπους, που έχουν όλα τ' ο μέσα, να μένουν και να ψήνονται, γιατί τούς κρατά μια όποχρέωση, μια όπόθεση, μια άνάγκη. "Επειτα, π' οπάρχει τώρα κι' η παρηγοριά της... συγκοινωνίας. "Η καλοκαιρινή Άθήνα δεν είναι πιά όπως ήταν τόν καλό παλιό καιρό. Τ' ο Φάληρα π:χ: που άπειχαν τότε μια μέρα, σήμερα είναι δυο βήματα. Τ' ο Ίδιο η Κηφισοιά, η Γλυφάδα, τ' ο Πεύκο, ο "Αγι-Άντρέας... Οι έξοχές ήρθαν κοντά, πλησίασαν. "Εν' αυτοκίνητο, και σε λίγη ώρα βρίσκεται κανείς όπου θέλει. Μπορεί λοιπόν να μείνη στην Άθήνα και να ζη στην έξοχή. Κι' αυτό κάνουν όλο τ' ο καλοκαίρι οι Άθηναίοι που μένουν: Τρέχουν μίλλα μ' έλων τών ειδών αυτοκίνητα, τ' ο τραίνα και τ' ο τράμ. Πηγαίνονται, άνεδοκατεβαίνουν, — άναπνέουν, δροσίζονται, ξεκουράζονται και γυρίζουν στη δουλειά τους. Δεν έχει κανείς παρά να σταθή τ' ο βράδυ λίγη ώρα, στα Καυτεία, για να ναντιληφθή όλη αυτή την τεράστια κίνηση. Χιλιάδες, μυριάδες όχήματα περνούν σε άλυσίδες άδιάκοπες. "Αλλα τρέχουν πρ' ος τήν όδ' ον Πατησίων, άλλα παίρνουν τήν όδ' ον Πανεπιστημίου για να βγούν στην όδ' ον Κηφισοιάς. Τ' ο Ίδιο βλέπει κανείς σ' όποιο κεντρικό σημείο κι' αν σταθή. Κι' όλ' αυτά τ' ο όχήματα, που τρέχουν με όλιγγυώδη ταχύτητα, μικρά και μεγάλα, άγοραία και όδιωτικά, φωτίζοντας με τ' ο φανάρια τους, με τ' ο λαμπρόνια τους, με τούς προβολείς τους, τούς σκοτεινούς σχεδόν δρόμους, θα σταματήσουν και θα βγάλουν τούς άναρίθμητους επιβάτες τους σε μιά έξοχή, σε μια παραλία, από τήν π' ον κοντινή, ως τήν πιο μακριμένη.

Πού άλλη φορά! Θυμώμαι όταν πρωτοήρθα να έγκατασταθ' ο στην Άθήνα. "Εργαζόμουν και τότε σε περιόδικα κι' ήμουν όποχρεωμένος να μένω έδω τ' ο καλοκαίρι. Λοιπόν όλο σχεδόν τ' ο περνούσα μέσα στο φούρνο, στο καμίνι. Δυο-τρεις φορές τήν εβδομάδα κατόρθωνα να βρισκω τόν κατρό που χρειαζόταν, για να κατεβαίνω στο Φάληρο η νανεβαίνω στην Κηφισοιά, που ήταν τότε δλάκερο ταξίδι. Τις άλλες ημέρες δεν είχα παρά τ' ο Παριλίσσια, όπου λειτουργούσαν τότε τ' ο υπαίθρια θέατρα. Κι' η συγκοινωνία ήταν τόσο άραιή και δύσκολη, — τράμ συνήθως που τ' οσερναν κάτι ίσχνότατα όλογα, άληθινοί "άχαμνόατες" — ώστε προτιμούσα να πηγαίνω πεζή από νο-

ρίς, να τρώω εκεί σε κανένα πρόχειρο έστιατόριο, σχεδόν μαγέρετο, να παρακολουθ' ο τήν παράσταση σε κανένα θεατράκι, κι' ύστερα, κουρασμένος και νυσταγμένος, να περιμένω για να βρω μια θέση στο τράμ, που θα με γύριζε στο σπίτι τις πρωινές ώρες!

"Αλλ' από χρόνο σε χρόνο, η πρωτόγονη αυτή κατάσταση άλλαζε. "Η συγκοινωνία γινόταν πυκνότερη κι' εύκολότερη. Στα ίπποκίνητα τράμ και σ' άτιμήλατα τραίνα, προστέθηκαν τ' ο «βιζαβί» — άμαξάκια με, τέσσερις θέσεις, — και τ' ο κόνιπια. "Ήταν φτηνά και σχετικώς γρήγορα. "Αργότερα είχαμε τ' ο ηλεκτροκίνητα τράμ, τ' ο ηλεκτροκίνητα τραίνα. Κι' από τήν ημέρα που φάνηκε, στους δρόμους της Άθήνας, και τ' ο πρώτο αυτοκίνητο, άρχισε να άλωσειόλου έποχή: η έποχή της βενζίνης. Τότε, καθώς σας είπα, οι μακρινές έξοχές πλησίασαν τήν Άθήνα. Κι' από τότε η καλοκαιρινή ζωή στην πρωτεύουσα — πόλη χωρίς θάλασσα, χωρίς ποτάμι, χωρίς δάσος — έγινε τόσο πιο όποφερτή. Δεν είναι πιά κανείς όποχρεωμένος να χάνη τήν ημέρα του για να πάη ως τ' ο Φάληρο η ως τήν Κηφισοιά. Μπορεί να κάνει τη δουλειά του όλη τήν ημέρα, και τ' ο βράδυ, τη νύχτα, να πετιέται κυριολεκτικά. "Ο,τι ώρα θέλει τελος-πάντων, ο πρωτεύουσιάνος έχει και τ' ο θάλασσά του, και τ' ο ποτάμι του, και τ' ο δάσος του, και τ' ο βουνό του. Ζη στην πόλη, και συγχρόνως ζη στην έξοχή. Ζη καλοκαίρι, κι' άμα θέλη, έχει άνοιξη, φθινόπωρο, και καμιά φορά χειμώνα...

Κατόρθωμα κι' αυτό τ' ο πολιτισμού. Σας είπα κάποτε πως ο σημερινός πολιτισμός τείνει ναφομοιώση τις ημέρες. Να τις κάμη δηλαδή έλες τ' ο Ίδιο έργασίες και τ' ο Ίδιο γιορτινές. — τ' ο Ίδιο σαρκωστικανές και τ' ο Ίδιο άποκρηάτικες. Να λοιπόν που τείνει ναφομοιώη και τις σχεδόν δρόμους, θα σταματήσουν και θα βγάλουν τούς άναρίθμητους επιβάτες τους σε μιά έξοχή, σε μια παραλία, από τήν π' ον κοντινή, ως τήν πιο μακριμένη.

Και πάλι, καλό ταξίδι και καλή άντάμωση.
Σας άσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

99.

Είναι και τ' ο χαμόγελο ένα "Απ' τ' ο λουλούδια της ζωής, Μα και τ' ο πιο χαριτωμένο" Γι' αυτό δεν κρέπτε από κανένα Που σ' αγαπάει να τ' ο στερεός, Κι' αν σ' έχη ο χάρος πικραμένο.

CHIEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΟΝΝΕΤΟ

Ραββί! στ' άχνά σου πόδια δέ με
[φέρνει
Παράκληση, συμπέρο ή τούχ
Σηή σημερνή, Χριστέ μου, προ-
[σευχή,
Φτωχή άνθρώπινη έννοιο δέ με
[σέρνει.
Στο ξύλο που ή θεία μορφή σου
[έρνει,
Μέ πόνο άβάσταχτο άπ' την ψυχή,
Μέ βρίζαι δ όδύρας, Κύριε, μο-
[ναχή,
Ραββί! ή άγάπη σου με συνε-
[παίρνει.
Γερμένη δώ σταυ Γολγοθά τη
[σκόνη,
Άσε νά κλάψω. Στ' άγκάθια
[ματώνει
του Στεφανίου σου ή καρδιά...
[Τί τάχα;...
Άδεια τά χέρια μου, Ραββί...
[Αιβάρι
Και λούλουδα δέ σουφρα...
[Μονάχα
Τη συντριμμένη μου καρδιά...
[Δέ φθάνει;
Μόννα Βάννα

ΜΑΡΑΜΕΝΑ ΡΟΔΑ

Ο ώραιος καιρός γρήγορα
περνά, λέει δ' Έγδορ Πόε, και
δέ μάς μένει τίποτα παρά μόνο
ή θύμηση. Έτσι πέρασαν και τά
παιδιάτα μας, που έχσαν τόση
χαρά στην παιδική μας ψυχή...
Ήταν τότε άφαιός καιρός μά ό
γοργοδιάβατος χρόνος άπλωσε
τις χρυσές του φτερούγες και
μάζεψε όλη τη χαρά των έξοικια-
στων έκείνων χρόνων. Μά όμως
κι' άν όλα μάς τή στέρησε κί'
άν όλα τάκιμε από κοντά μας,
πάντα στην ψυχή μας θά μένει
άμείωτο το μαγεμένο λουλούδι
της θύμησης. Πάνω στην έλευση
των παιδικών χρόνων μου
γνωρίσα στο σχολείο ένα κορί-
τσι. Ένα παιδί που σά μεγάλα
φωτειρά του μάτια καθρεφτιζό-
ταν όλος ό πόνος της φτωχής
του ψυχής. Ήταν τότε βαρύς
χειμώνας. Σάν αυτός πέρασε κι'
ήλθε ή ημερομένη άνοιξη, σάν ά-
νοιξαν τά λουλούδια, σάν έφυγαν
τά μαύρα σύννεφα και φάνηκε
πάλι ό χαλάζιος σφραγιστός
του ψυχής. Ήταν τότε βαρύς
χειμώνας. Σάν αυτός πέρασε κι'
ήλθε ή ημερομένη άνοιξη, σάν ά-
νοιξαν τά λουλούδια, σάν έφυγαν
τά μαύρα σύννεφα και φάνηκε
πάλι ό χαλάζιος σφραγιστός
του ψυχής. Ήταν τότε βαρύς
χειμώνας. Σάν αυτός πέρασε κι'
ήλθε ή ημερομένη άνοιξη, σάν ά-
νοιξαν τά λουλούδια, σάν έφυγαν
τά μαύρα σύννεφα και φάνηκε
πάλι ό χαλάζιος σφραγιστός
του ψυχής.

χίνες του ήλιου - χαιροκόσαν
τόν καταγάλανο ουρανό. Μεί-
ναμε εκεί για κάμποση ώρα, ώ-
που στο τέλος τέλος σηκώθηκα,
και με τρομαγμένη φωνή της
είπα:
— Έλα νά πάρουμε από την
κρυσταλένια βουσουλά το γλυκό
νερό της φίλιας και νά τό χύσω-
με βαθιά στις ψυχές μας. Πούδ
ξέρει μήν ή φίλια δέ σου ένα-
ναφέρη τη χαμένη σου χαρά;...
Πέρασαν από τότε δυό δάκα-
ρα χρόνια. Αυό χρόνια, που ή
εύτυχία, το σπάνιο αυτό κομμά-
τι, έχτισε τη φωλιά του στις ψυχές
μας, έχοντάς τες έτσι ένωμένες.
Αυό χρόνια που δέ θά ξαναγυ-
ρίσουν ποτέ πιά. Αυό χρόνια που
άργότερα θά μάς φαίνονται σά
νύκτα νά βλέπω πιά τη φίλη μου,
τη γλυκιά μου φίλη. Έχω κά-
νεις νέες φίλες, πολλές γνωριμίες,
γνωρίσα τύπους χιλίων ειδών,
γνωρίσα μάτια μεγάλα, φωτειρά,
μαύρα, γαλανά, μά σάν τά μά-
τια εκείνα δέν γνώρισα ποτέ πιά.
Πάντα θυμάμαι τη φίλη μου.
Πούδ ξέρει άν και κείνη στη
μακρινή της πατρίδα δέ θά θυ-
μάται την καλιά της φίλη και δέ
θά κάνει στίχους, δέ θά πλέξη
μικρές ιστορίες με λόγια που ξε-
ρει μόνο ή άγγελική της ψυχή,
έτσι σάν θυσιάζω στο βωμό της
καλιάς μας φίλιας;
Βενετσιάνικη Νύχτα

ΕΙΣΟΔΙΑ

Είχα άκούσει πολλά νά διη-
γούνται για τό λουλουδέιο σα-
λονάκι της Διάπλασης.
Μά μόλις μπήκα, βρεθήκα στ'
άλήθεια μπρός σ' ένα άτέλειωτο
Χρυσόγειο... Μιά Σγουρόμα-
λη Γαλανομάτα, Λεπταύλα στο
άντικρουμά μου με χαιρέτησε
εύγενικά.
— Λέγομαι Σόνια, μου είπε
σκορπίζοντας ένα Γλυκό Χαμό-
γελο.
Έδώ βασιλεύει ή χαρά, νά ό
Σένοιαστος Άπάχης συζητεί με
τη Λιάνα. Παρά πέρα ένας Τρελ-
λός Βιολιτής σκορπούσε την σύ-
θυμιά με τό Τρελλό του Δαξάρι,
ένώ μία Ναπολιτάνα, μπουμπυ-
νη τη Λίλιαν Χάρβεθ, κυριαρχούσε
στην τρέλλα.
Πλησιάζαμε μία Γλυκομίλητη
Μελαχροινούλα, ήταν ή Νταϊζή-
Κάποιος Δόν Ζουάν Άξενιοστος
με κοίταζε μ' ένα Έρωτηματιό
δφος.
— Δέ με γνωρίζεις; μου είπε
Είμαι ό Μάριος!
Τούδ άφησα γελάστη και βγή-
κα σέ μια καταπράσινη βεράντα.
μιά καταπράσινη Περικουλάδα
την έπαιξε. Παρά πέρα άνοιξε
τό Διγιάκιμα.
Σέ λίγο είχαμε βρεθεί σ' ένα
μαγευτικό κήπο. Χιλιόμορφα
Μαγεμένα Δουλοδία άνθιζαν, ά-
πό την Άνθισμένη Τριανταφυλ-
λιά ως τη σκληρή Τσουνοίδα. Ή

Μαγεμένα τους Βασιλοπούλα
Όλόχαρη έστρεψε μπροστά μου με
ένα Τριανταφυλλέιο Χαμόγελο,
ένώ ή Βασιλίσα τών Ρόδων μάς
σκόρπιζε Μαγιολούδα στο πέ-
ρασμα μάς.
— Δέν σου άρέσει νά μείνης
σ' αυτό τό λουλουδόκοσμο;
— Ένας δλόγλυκος ήχος ήθε
κείνη την ώρα ως τ' αυτιά μου.
Μιά Μελαγχολική Υπαρξη τρα-
γουδοίσε τη χιλιόστολισμένη ά-
νοιξη. Γύρω στα Κοσταλλίνα
νερά έπαιζαν λογής λογής Βά-
τραχοι, ένώ μια Αργιόπατα
ταλαβουτούσε. Ένα μονοπάτι
γεμάτο Βιολέτες μάς έφερε στο
δάσος. Ή Βασιλίσα τών Δάσους
μάς έδειξε ένα ψηλό καταπρά-
σινο λόφο. Από κει μπορούσες
νά δής τό κάθε τι. Μιά Ρωμαν-
τική Βοσκοπούλα μάς μάγευσε με
τη Φλογέρα της. Στο πόδια του
λόφου άλλώνεται άτέλειωτη ή
Μαγεμένη Θάλασσα. Πάνεμορφες
Νεράιδες τη στολίζουν.
Είδα μία Σανθούλα νά ξεχ-
ται τρεχάτη. Ήταν τό Δάκρυ
της Χαράς και πήγαινε νά δώσει
Παρηγοριά στο Τριανταφυλλέιο
Δάκρυ... Είδα Τριανταφυλλέ-
νια δάκρυα νά χύνονται μπροστά
μου. Μιά μικρούλα την κοίταζε
μέ ένα Πονεμένο Χαμόγελο ένώ
άπό τά βραδιά μαύρα μάτια της
κύλησε ένα χονδρό Πόνου Δάκρυ.
— Ένοιωσα μία χαρά μέσα μου.
Κι' ένώ άγκάλιασα την καλή έ-
κείνη φίλη που μου έδειξε δλους
έκείνους τούς ωραιότοπους, έ-
σκυψα και της είπα στ' αυτί:
— Από σήμερα είμαι κι' έγώ
Διαπλάσ-πούλα και λέγομαι...
Αφίλια

ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΤΕΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Σάς έτυχε ποτέ νά βρεθήτε
ξαφνικά στην κρίσιμη θέση του
νά είστε μόνο με δυό ζευγάρια
παπούτσια, που τό ένα ν' άπαι-
τή άειση επέμβαση του μπαλο-
ματι και τάλλο νάνα στενό, σσι-
στό βασιαντήριο του Μεταίω-
να; Σά; βεβαίω δέν είναι κα-
θόλου εύχάριστη ή περίπτωση.
Άφού όμως δέν ύπήρχε μέσος
δρος, άναγκάστηκα νά υποστώ
τό μαρτύριο αυτό.
Βγαίνω έξω με χαλασμένο κέ-
φι και ριχνοντας ζηλόφθωνα
βλέμματα σεις άραπίνες που...
περπατούσε ξυπόλυτες.
Σάφνου ήχοι μουσικής φέ-
νονον στ' αυτιά μου. Ένας δλό-
γληρος λόχος στρατιώτες πατε-
βαίνουν τη λεωφόρο για νά πά-
νουν ποιάς ξέρει πού.
Πλησιάζουνε πιά πολύ και σέ
λίγο βρίσκονται βουτηγμένη σέ
μία άτμόσφαιρα χαρωπής άρμो-
νίας. Ο γοργός της ρυθμός με
ήλεκτριζει, κι' άσυναίσθητα άρ-
χίζω νά τόν άκολουθώ με τό βή-
μα. Ένθουσιασμός πλήμμυρζει
την ψυχή μου και μύρτες τρα-
λουτόικες ιδέες μου περνάνε άπό
τό μυαλό.
Σηκώνω τό κεφάλι, ό ουρανός
ήλιόλουστος γαλανός, τό δέντρο
φουντωτά άνθισμένα, τί εύθυμα

αλήθεια που είναι όλα γύρω μου.
Σέ λίγο όμως ή μουσική ξεμα-
κραίνει, σβύνεται... Πά, πά,
τί φοβερή πόνο στα πόδια μου!
Τι έκαθα, καλέ; Α, ναι, τό στε-
νά παπούτσια, τόση ώρα τά εί-
χα ξεχάσει. Τι μαγική ή δύναμή
σου, μουσική...
Μικρομέγαλη
* * *
ΤΟ ΧΙΟΝΙ
— Όπως κάθε μέρα, και σήμερα
με ξύπνησε τό πρωί στάς έπτά, ή
φωνή της γαλιάς:
— Σήκω, άργήσε.
Πετάχτηκα άπό τό κρεβάτι και
πήγα ν' άνοίξω τά παράθυρα.
Μά τί φαντάζεσθε πώς είδα, χω-
ρίς νά τό περιμένο καθόλου;
Χιόνι, χιόνι άφθονα στρωμένο.
Έπρεζε νά τό πώ στη μαμιά,
άλλ' ή μαμιά με πρόλαβε.
— Δέ θά πās στο σχολείο σή-
μερα.
— Μά γιατί, μαμιά;
— Γιατί δέν έχω σκοπό γι'
άσφοδτικες.
Δέν μίλησα άν και μού κακο-
φάνηκε.
Οά ήθελα πολύ νά παίζω λίγο
με τό χιόνι. Τράβηξα μία καρ-
κλα κοντά στο παρόθυρο και
καθόμουν ώρες κοιτάζοντας έξω.
— Όλα ήταν άσπρα, κάτασπρα,
οί σκεπές, οί δρόμοι, τό δέντρο,
όλα. Σιγά σιγά νά νόημα με κα-
τέλαβα. Σκέψεις πολλές βούιζαν
στο κεφάλι μου.
— Έλλη, Γεώργιο, Άννα, τρέξτε
νά φθάσουμε τούς άλλους, γρή-
γορα τρεβήξτε τά έλκηθρα, μάς
πέρασαν οί άλλοι, νά και σ' ύ μ' ύ
μπαλιά, σάς πήραμε, παιδιά, τρέ-
ξτε στο δάσος, στο δάσος, πάμε
στο δάσος, πά, πά, χάλια, έπασσε!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ»

Αθήνα, 42 όδός Ευριπίδου, 4 Ιουνίου 1931

Δέν παραλαμβάνω γράμματα
με άνεπαρκή γραμμάτισμο, για
τό όποια πρέπει νά πληρώσω.
Ζυγίζετε τα και βάζετε τό γραμ-
μάτισμο σωστό. Δέν άπαντώ
σέ κανένα, όταν με ρωτά για
πράγματα που τά έχω σ' Όδη-
γός τού Συνδρομητού. Τιμά-
ται δρ. 5, ταχυδρομικός δρ. 6,
και πρέπει νά τόν προμηθευθή
δποιος θέλει νά λαβαίνει μέρος
στην κίνηση.
ΜΕ τό φυλλάδιο τούτο μπαίνω
στη Β' Έξιμητία τού 1931. (Γιατί,
καθώς έφρονό ολοι, τό διαπλάσσιο
έτος άρχίζει άπό 1ης Δεκεμβρίου και
λήγει τήν 30 Νοεμβρίου.) Στο έρ-
χόμενο φυλλάδιο τελειώνει τό «Λου-
λουδάκι τού Έμπλου», επίσης τε-
λειώνει σέ λίγο κί' ό «Αυτίό Κόπ-
περφυλλό». Στη θέση τους λοιπόν θά
δημοσιεύσω άλλα δυό μοισθηρή-
ματα. Τό ένα είναι «ΤΟ ΠΑΛΙΟ
ΚΑΡΑΒΙ» τού Άλφόνσου Ντιωντέ,
του μάγου συγγραφέα τού «Τζάκ»
και τού «Πιτσιρίκου». (Μόνον ένας
Ντιωντέ, βλέπετε, μπορούσε νά διαβε-
χθή ή Ντιωντέ... .) Και τό άλλο
είναι «Η ΜΙΚΡΗ ΑΓΝΩΣΤΗ» τού Ι.
de Kerary, ένα θαυμάσιο μοισθη-
ρηματάκι, για τό όποια σάς είπα
και άλλοτε. Και τά δυό είναι άφαι-
ωτα εικονογραφημένα και θά σάς
άφρονουν πολύ. Έννοείται ότι και ή
Κυρά-Μάρθα, έμα τελειώσαν οί
«Περπέντες ενός γάτου», θά διηγη-
θώ σέ μικρά της κί' άλλη νόστιμη
ιστορία. Μ' αυτά θά περάσω την
έξαμητία μας. Θά γίνω ακόμα
ή «Κυριακή» - γρήγορα, έλπίζω - θά
δημοσιεύσω τάποτελέσματα των
περσιών Διαγωνισμών, καθώς και
τού Πεντάθλου, και θά προκηρυ-
χθών μερικοί έκτατοι νέοι για τό
καλοκαίρι σάς.
Άλήθεια, Τάσων, έγινε λάθος.
Άφού σάς είπα ότι τό γράμμα σου

έκτινο, σάν ιδιωτικό νά ποίμε, δέν
άποτελοΰσε κομμάτι για τη Σελίδα,
άντι νά τό σχίσω, όπως σχίζω τά
πορριπτόμενα, τί έδωλα - κατά λά-
θος σ' άγκυκρίμην. Έτσι πήγε
στο τυπογραφείο και στοιχειοθετή-
θηκε για νά τυπωθώ. Έ, όταν τό
είδα σ' ένα δοκίμιο που μου έστειλαν
για διάβωση, είπα: Τυχρό του
ήταν. Τό κάτω-κάτω καλογραμμένο
είναι. Δέν πειράζει νά διαβάσουν τό
παιδιά στη Σελίδα κι' ένα γράμμα
ιδιωτικό. Φτάνει νά μή τό πάρουν
παράδειγμα και μού στέλνουν για
τη Σελίδα τά γράμματά τους! Γι'
αυτό έξηγά έδώ πώς σηματοθέτησε
τό δικό σου, που όποτε και σ' δέν
τό περιμένω.
Με... μου έκαθα, Λορέττα
δ' άποτύχησε που έπαθε
στη Γαλαρία. Χάρηκα όμως όταν
έβλεπα τό γράμμα σου κι' είδα ότι
τό κεράκι είναι τώρα καλά. Δόξα
τε τό Θεό, γιατί μπορούσε νά πάθης
και χειρότερο, και πρόσχε άλλοτε,
παιδί μου, σ' ά παιχνίδια σου. Σ' εύ-
χριστώ για τά καλά λόγια, καθώς
κι' ό κ. Σ. Για τό κομμάτι σου θά
σού πω έμα έξη ή σερβί του νά τό
διαβάσω. Τώρα πρέπει νά επαίνε-
σω και τέρμορφο, τό καθαρό σου γρά-
ψιμο. Μιά έλλησιψη μόνο είχε τό
τόσο ελάνθιστο γράμμα σου: έξ-
χασες νά σηματοθέσης χρονολογία. Κι'
αυτό, έξέρεις, όταν γράφη κανείς,
πρέπει νά είναι τό πρώτο. Έξέ κί'
έγω πώς άρχίζω την Άλληλογραφία
μου: Αθήνα, 42 Ευριπίδου, 4 Ιου-
νίου 1931...
Προμηθευτικός, Μεγάλη Έλλάς,
αυτό ήταν μάς παραλίψη, άλλα ό
κ. Σ. Δέν καλοκοίταζε την έφημε-
ριδα κι' ένόμιμο πώς τού την έστε-
λες μόνο για τά γράμματα της Σε-
ράς. Άς είναι, σ' αυτό τό τεύχος
της «Νέας Έστιας» γράμμι ό ίδιος
ό κ. Άθάνας για τίς δυό πλάκες που
έντελειώθηκαν σ' αυτό τό ένδοξο
σπίτι των Πατρών, για νά θυμίζω
ή μά ότι γεννήθηκε σ' αυτό ή Μα-
ρίλην Σερά, κι' ή έλλη ότι γεννή-
θηκε σ' ό τό ο ποιητής μας Κουτίνης
Παλαμάς. Υπάρχουν δυό έπιφα-
νείς Ρωμαίοι με τό όνομα Σενάκιος,
δ' ηρεσιόγραφος που ήταν ρήτορας, κι'
δ' νεώτερος (γιός του) που ήταν ο-
λόσοφος. Για τάλλα είναι εθιμο-
ματα. Κι' άλλα άλλα ουσιαστικά
λάθη όρθογραφίας και όρισμού, που
δέν θά δυσκολέψουν τόσο τούς λύτες.
«Σέ θυμάμαι τόσο συχνά και σ' ό
γράφω τόσο άραιά, που βέβαια είναι
δύσκολο νά πιστέψω τό πρώτο».
Έτσι μού γράφει ή Άγαπημένη.
Κι' όμως τό πιστώσω, γιατί έβρω
καλά ότι και σέ πολλούς άλλους
συμβαίνει τό ίδιο. Κι' ό λόγος άκό-
μα που δέν μού γράφουν πολύ συ-
χνά, είναι ό ίδιος με της Άγαπη-
μένης: θέλουν, με κάθε γράμμα
τους, νά μού άνηγγέλλουν κί' ένα
ξασθάσμα. Μά είναι δυνατό;...
Έγώ τώρα δέν έβρω πώς νά είχα-
ριαστηθώ την καλή μου φίλη τόσο
για τη δήλωσή της αυτή, όσο και
για την Άλλη, ότι δηλ. τού χρόνου,
που θά διδάσκη σέ άνώτερη τάξη -
γιατί από πέτος είναι δασκάλα - θά
κάμει για μένα «δ, τι μπορεί κί' δ, τι
πρέπει». Έλαβα τό κομμάτι της
και θά συμμορφωθώ.
Μά κι' αυτό τό γράμμα σου, Βιο-

λέττα, ήταν τυχερό, γιατί ήλθε σ' ά
χέρια μου πριν έξαντληθώ ό χώρος.
Ναι, ό Άνάνιας ισχυρίζεται ακόμα
ότι συνέβη πάλι κάποιο επεισόδιο,
που άποδοκίμασε, κατά τό όδηγησε,
τις άπαντήσεις της 40ης Κυριακής.
Τό συμπεραίνει από την άπίστευτη
μικρότητα τού άριθμού των. Άδύ-
νατο, λέει, νά πάντησαν τόσο λίγοι.
Άλλο τεκμήριο όμως, ως την ώρα,
δέν έχει. Γι' αυτό θεωρώ τό έπι-
σόδιο «μυστήριο» και προσπα-
θεί νά τό έξηγώ. Ναι, άλλα άν
δέν τό έξηγώ ποτέ; Δέν θά γρά-
ψω ποτέ την Κυριακή; Αυτό, έν-
νοείται, δέν μπορεί νά γίνω. Τό
έδωκα λοιπόν νά προσέμα. Και
μέσα σ' αυτήν είναι όποχρεωμένος
νά γράψω την Κυριακή, είτε θά έχω
έξηγώσει ως τότε τό μυστήριο, είτε
όχι. - Σ' όποτελα δυό βραδιές
χαρή λύσεων για τόν Διαγωνισμό
που τόσο σου άρέσει.
Σ' αυτό έχω δικιο, Μυροβόλε
«Άνδρας» όταν ένα περιοδικό τυλο-
φορείται «Διαπλάσσιο», μού κί'
ναι ρελάκια και συνταλεί στή δι-
δοσή μου, κι' άς μή γράφω μέσα
τίποτα για μένα. Ναι, τά παιδιά μου
μού γράφουν πάντα σ' όν έθιμο. Κι'
έγω ή ίδια τά ενδιαφέρνω σ' αυτό,
γιατί θέλω νά με θεωρούν σά μητέ-
ρα τους. Ο πληθυντικός, σάν έπι-
σημος, έρχεται κάπως ψυχρός. Άλλ'
αυτό δέν σημαίνει ότι δέν πρέπει νά
τέν μεταχειρίζομαστε όταν μιλοΰμε
ή γράφουμε σέ πρόσωπα, με τά ό-
ποια δέν μάς έπιτρέπεται μεγάλη
αικειότητα, κι' άς μήν τόν μεταχει-
ρίζονταν οί άρχαιοι «Έλληνες κί' ές
τόν ήπιαμα, καθώς λέε, έμεις οί
νεότεροι από τούς Έθιωπιάους. Ή-
ναι πιά ένας τύπος τόσο κοινός, που
όταν δέν τόν μεταχειρίζεται κανείς,
έκεί που έπιβάλλεται, φαίνεται ά-
γανής, χωριστής. Για τόν Πολέμη
είναι γνωστό πώς ήταν «Άνδρος κί'
όχι Άθηναίος. Άκούω μάλιστα ότι
και στην Άνδρο πρόκειται νά ιδρυθή
προτομή του.
Είμαι άδύνατο, Πανηγυρατζή, νά
σ' άξηγήσω έδώ καθέμ' από τά είδη
των Άσκήσεων: Θά ήθελα δάκα-
ρες στίχες! Άλλά κι' αυτό νά γί-
νόταν, πάλι δέν θά πρόσθνας νά
συνέθεσε άπό τά άγνωστά σου αυτά
είδη ως τό τέλος Ιουνίου. Άφες
λοιπόν καλύτερα νά λάθης μέρος
στον προσεχή Διαγωνισμό. Ής τότε,
παρακαλούθωντας έλη την κίνηση
— έπομένως και τίς Άσκήσεις, και
τις λύσεις των - θά μάθης μέρος σου
τί είναι Δεξιόγραφος, Μεταγραμματι-
σμός, Γρίφος κτλ. και θά μπορείς
και νά λύνης κάθε είδους Άσκηση
και νά συνθέτης. Υπάρχει όμως και
κάποια άλλη όδηγία: άν έχης δυό-
τρείς τελευταίους μου τόμους και
φάξες στην Άλληλογραφία, θά ίδης
που έξηγά, ποτε αυτή την Άσκηση
και π' έκείνη, σέ διαφόρους που
ρωτούν. Όπως π: χ: θά έξηγώσα
τόρα και σέ σ' άν άν μ' έρωτούσες
μόνο για ένα είδος.
Δέν είναι άνάγκη, Άγαλήντη,
να δοκιμάσω νά μού σταίξω γράμ-
μα και... . άεροπορικώς, γιατί
και τό προηγούμενο τό έλαβα και,
άν δέν σ' άλλάξω, σ' άπνηντησ. Ή-
σως, ως τίς 19 Μαΐου μού μού γρά-
ψεις, δέν θά είχες λάβει την άπίν-
τησή μου. Τό ποιηματάκι σου θά

κρηθ' αβστηρά έπως έπιθυμείς. Ό-
χι, ό Β. δέν είναι Πολίτης.
«Δέν μπορείς νά φαντασθής -
μού γράφει ή Μπουμπουλίνα - τι
χαρά αϊθόναίος, κατά τό όδηγησε,
νω Μ. Μυσικά από Διαπλάσσιο-
λα. Μόλις άνοιξο τό φάκελλο και
τά διαβάσω, έμμέως θάπαντήσω,
κι' ύστερα τά βάζω στο album
μου». Μπράβο, Μπουμπουλίνα!
Αυτό έπρεπε νά κάνουν όλοι κι'
δες: πρώτα ν' άπαντηθόν στο τε-
τράδιο που λαβαίνουν, κι' έπειτα νά
τό φυλάγουν σ' ό δοκίμια τους.
Ένώ τώρα πολλοί και πολλές τί
κάνουν; Πρώτα τό φυλάγουν κι' έ-
πειτα... τό έξαχνών. Γι' αυτό έ-
χουμε και τόσα παράπονα για κα-
θυστερήσεις. Τώρα θά σέ μάλωσω
γιατί για τό άλλο που μού γρά-
φεις: τό φυλλάδιο μού δέν πρέπει
ποτέ νά τό διαβάσης σ' ό μάθημα.
Ο καθήγητής σου μπορεί νά μή
σ' άνή την παρατήρηση με θυμό
- όπως θά σου την έκανε άν σ' έ-
δωλα νά διαβάσης κανένα «σχαλο-
περιοδικό» - σ' ό την κόνη έθιμο.
Κι' έχει μεγάλο δικιο, γιατί τίποτα,
όποτε ή διαπλάσις, δέν πρέπει νά
άποσχολή την πολύτιμη, τη μονα-
δική ώρα τού μαθήματος. Όλη ή
προσώχη σ' άς πρέπει νά είναι εκεί.
Δέν παραπονόμαι, Κούκλα τού
Χαλανδρίου, άφού οί άρρωστεις
σ' έκαμαν ν' άποσπρήξ άπό την
κίνηση. Ή άλήθεια είναι ότι άπο-
ρούσα, γιατί νά είχες συνήθεισε
να διαβάς γράμματα σου συχνά. Έ,
δέν πειράζει, τώρα που πέρασαν ό-
λα, έπανορθώσε. Κι' έλπίζω νά έα-
ναγίνης τόσο τακτική, όσο ήσουν
και πρώτα. Για τά καλά λόγια σ' εύ-
χριστώ, καθώς λέε, κί' ό κ. Ξενοπούλος.
Και σ' ό, Παντέρημε, είχες νά
μού γράφεις καιρό, άλλα με έκανο-
πόησε τό μεγάλο σου αυτό γράμ-
μα. Άλήθεια, μού γράφεις και πολλά
δυσκόρετα, άλλα... τί νά πώ!
Χρειάζεται νά καθαινή κανείς και
κανένα τέτοιο, για νά τού γίνεται
μάθημα και νά μήν τόν γελά σ' ό
έξής ό τυχόν. Έχω την ιδέα ότι
ή πέτρα που έλαδσε δέξτε, τά χρή-
ματα που έχασες. Όσο για νά συ-
μνησω αυτό τό «Ήμερολόγιο σ' ά
παιδιά μου, πώς μπορεί, άφού σ' ό
έθιμο μού γράφεις ότι ό σύντροφός
σου, παρά τή συμφωνία σ' άς, τό γέ-
μυ με κομμάτια δικά του που δέν
δέξουν τίποτα; Όσο για τά δικά
σου, τά διάβασα με πολλή εύχαρι-
στηση και σ' άσχημά. Ή γνώμη
μου για τό «εργασίον» είναι ότι
έκεί μπορεί ν' άποδοθή και με τη
έξση «λοκόφυς». Τό ποιήμα σου
για τη Σελίδα θά κρηθ' άργότερα.
Για τ' άλλα, θερμές εύχαριστίες
άπ' έδω.
Ή Νυφούλα τ' Ούρανο μού
γράφει για την καλλιτεχνική γορ-
τή που έκαμε ή Τάξη της έπέρ τού
σχολικού ταιμίου. Άνάμεσα σ' άλλα
καίτηρες και τό «Ψυχροδάβατο»
τού κ. Ξενοπούλου, πολύ όμορφα
άπ' έδωσ που έλαβαν μέρος, και προ-
πάντων από την Δεμιλία Καμπά-
νη την πρωταγωνίστρια. Ή ίδια
μού γράφει, ότι μία μέρα που δέν
είχαν μάθημα, δ' καθήγητής τις έ-
δωλε νά διαβάσουν τό τελευταίο μου
φυλλάδιο, που ή φίλη μου είχε μα-
ζί της. Και τόσο τού άρεσαν τά

παριεχόμενα, ώστε από τέλος τους δούστης με θερμά λόγια να παίρνον άλλες ένα τόσο άφρατο και χρήσιμο σε μαθητρικές περιόδους. Ευχαριστώ και τον κ. καθηγητή για τη σύσταση, και τη φίλη μου που έγινε αιτία.

Αθήνα, **Κεφαλλονίτη**, πολλά από τα καλά Διαπλαστούλα, που κατέλαβαν μεγάλες θέσεις στην κοινωνία κι έγιναν άκμα και υπουργοί, θα μπορούσαν να υποστηρίξουν το περιοδικό που τόσο αγαπήσαν στα παιδικά τους χρόνια. Άλλα έχουν κι αυτοί μια δικαιολογία: το έρχοσαν μέσα στις τόσες τους φροντίδες, κι έχω πάλι δέν θέλησα ποτέ να τους το θυμίσω, δι: τόσο για να μην ενοχλήσω τους ανθρώπους — ξέρω πως δέν θα το θεωρούσαν ενοχλήση — παρά γιατί είχα κι' έχω τις φροντίδες μου. Ευχαριστώ πολύ για το ενδιαφέρον. Ο κ. Φαίδων ευχαριστήθηκε πολύ μ' αυτά που γράφεις εξ' αφορμής της Έπιστολής του.

Οχι. **Νικηφόρε Οδρανέ**, το Δημοφύρισμα είναι μόνο για το Ψευδώνυμο του 1930. Έκει ένωσά διήγημα του Διαγωνισμού προς στήθαι διηγήματος. Γιατί μόνο στήθαι τελέσματα των Διαγωνισμών απονεμονται Εβήματα, επομένως ξέρει κανείς ποσα πήρα σ' ένα χρόνο. Για το άλλο, είδες ότι το ανακάλυσα: στο έξης από ένα μόνο κομμάτι είναι δεκτό, είτε πρώτη φορά στέλνει κανείς, είτε δεκάτη.

Άρξιας Έπιστολάς μου έστειλαν και οι έξης: **Σαπουνοφόρονα, Βοσκαρίτις Νύμφη, Βαλένταια** (οάν τον κομμάτι!) **Άγνη, Βάτραχος Νο 4 και Μαμαρωμένος Βασιλιάς**: — Διάβασα κι' έλαβα υπ' όψει εσα μου γράφουν, φύλαξα τα κομμάτια τους για να τα κρίνω, τους ευχαριστώ για τα καλά λόγια και περιμένο να μου ξαναγράψουν.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλης της: **Κινεζούλαν** (τις έλαβα δευτέρας) **Ξεπασμένο Δόξαν** (ευχαριστώ πολύ και χαιρώ που αυτό έγινε άφορη ή μου γράψης) **ένεκρα**, καθώς και είδες, και το ψευδώνυμο της αδελφής σου) **Έλπίζουσαν Έλλάδα** (έξετέλεσα την παραγγελία σου: καλά έκαμες που μου είπες ότι έχάθη ή Έπιστολή σου εκείνη με το πεντόδραχμο, για να το ξέρω) ένας μήνας μονάχα είναι από τότε που έστειλες το κομμάτι σου; δέν ήλθε άκμα ή σειρά του) **Πενιόφυλλο** (φαιίνεται λοιπόν πως το γράμμα σου εκείνο άνοήθησε στο ταχυδρομείο: εύτυχώς αυτό δέν είχε την ίδια τύχη και σου έστειλα δι: εβήτησες) **Κυρά-Φροσύνη** (ευχαριστώ για τις πληροφορίες) άφρατο το γράμμα σου όπως πάντα: χαιρώ που άλλαγραφεεις τώρα με την **Κυρά της Θάλασσας**: εν' από τα κομμάτια σου θα το είδες: υπάρχει έγκριμένο κι' άλλο: ότε το ποιημα θάρησση) **Μυρτίλον** (δεκτέρας) **Αυγαριάν** (έλαβα, ευχαριστώ, λ' μόν έσταλα) **Μάρο Σταυρινίδου** (έστειλα) **Πισραιώτισσαν, Νέαν Έλλάδα, Νιότην, Άδάρην** κτλ. κτλ.

Είς όσας Έπιστολάς έλαβα μετά την 3 Ιουνίου, στο έρχομένο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ του νέου 25ου Διαγωνισμού Δόσεων. Αι Δόσεις του φυλλαδίου τούτου είναι δε: ται μέχρι της 6 Δενοβότου.

374. Δεξίγριφος
Τό πρώτο μου ένας σύνδεσμος,
Τάλλο όπου θες σε τρέχει.
Φιλόσοφος τό σύνολο,
Σχέση με κάποιο ζών έχαι.
Νικηφόρος Οδρανός

375. Μεταγραμματισμός
Μιά κόλη στον Έλλησποντο
Τή μέση άν της άλλέξης
Μ' ένα διπλό,
Βάθος θα ίδης άπύθμενο,
Που κ' άν δέ θα τροπάζης,
Θά πης: κά, πιά!
Ριγαλέτης

376. Αναγραμματισμός δια Στοιχειογράφου
Ένα πουλί κοινότατο
Μακραίνει την ουρά
Κι' ένα υψάκι γίνεται
Άπ' τό Ιστορικά,
Που άνάποδα διαβάζεται
Και μάθηρο παρουσιάζεται.
Μικρούλα Τρακιάλα

377. Δίνυμα
Και δέντρο και καρπός τό θηλυ-
[κό μου,
Που γίνεται άπ' αυτόν τό ουδέ-
[τερό μου.
Τώρα, μ' επίθετο ένωσε τάρσε-
[γικό,
Για να τό βρης — τί πράγμα ξα-
[φνικό! —
Στης έκκλησιός τή μέση κορμα-
[ομένο

Κι' άναρμένο.
Δόνα Κλάρα

378. Δικτυοάν
* * * * * = Τόπος θεάμα-
[τος
* * * * * = Επίθετο ου-
[ρανου
* * * * * = Έργαλ. χαλκέ-
[ως, άοχ. λέξις
* * * * * = Επίθετ. κοινόν.
Και καθέτως τό ίδια.
Ρακοπυτιν

379. Στενογραφία
Α Σ Τ Η Υ Χ
Διά των γραμμάτων τούτων,
δσαζήσαστε φορές επαναλαμβανόμενα, να σχηματισθώ άρχαίον ρητόν εκ τούτων λέξεων. (Τά γράμματα εκ: μετέθησαν καθ' ην τάξιν πρωτοφανέρτατα έκαστον εις τό ρητόν).
Μιχαήλ Ι. Παντοστέπουλες

380. Διπλό Κεφάλι
Δίος, έμα, γονία, ζωμα, μη-
[ρός, άββάς.
Είς τας λέξεις τούτας να προ-
[σταθώ από εν γράμμα ως κεφα-
[λή και να σχηματισθώ άλλαι
[τόσαι λέξεις, τάρχικα των ο-
[ποιών ν' άποτελούν άρχαίον βα-
[σιλέα.

Άφρικάνια
381. Φωνηεντόλιπον
τ - ληνζν - σι - φλοφν
Φαραώ

382. Γέφυρας
α σ ο
α σ α σ ο ο ο
ου α σ α σ ο μετ 1, 1.
ου α σ α σ ο ο ο
α σ ο

Μικρός Καλλιτέχνης

Διά τους Γαλλομαθεis
383. Devinette
Ordre est mon premier;
Mon tout te reiraclit:
Ma tête renversée,
Encore je te nourris.
Dans tout les cas, mon dernier
Recherche ton oule.
Μύρον της Άνδρου

384. Sans Consonnes
a - a - uee - oe - a - a - uee
Ήστράτιος Παζινός

Α Υ Ξ Ε Ι Σ

των Πνευμ. Άοκήσ. του φύλ. 12
141. Κατάνη (κατά, νι.) — 142. Δίλος - ήλος. — 143. Μόσση - Νέσση. — 144. Το κά... — 145. ΝΑΘΑΝ ΝΕ... — 146. ΠΑΡΡΑΣΙΟΣ (Άσος, Ρά, Σπόρος, Ίος, δούς.) — 147. Κάσματος - Ιστός = Κάσ + (Χίος =) Δών = ΚΑΡΧΗΛΩΝ. — 148. ΜΕΝΕΛΑΟΣ (Μέτρον, Νέρον, Πέντε, Ίσθμιάς, Ίππολύτη, Ίκαρία, Πολυβίος, Οδυσσεύς.) — 149. Άνάγια και θεοί πεύθονται. — 150. Έξήλθεν ο σπειρών του σπειρών τον σπέρων... (έξ ήλθεν, ως, Πύρρον τ' ους, κυρτόν 'ς Πόρον). — 151. Citron (six tron). — 152. Petit à petit l'oiseau fait son nid.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 Έως 10 τό ποιά λέξις με ίσα τό στοιχείο δρ. 6, τό ελάχιστον τίμημα: Πέσαν ταν 10 λέξων 60 λεπτά ή λέξις, με παγία δέ στοιχία λεπτά 70, και με κεφαλαία δρ. 1. Ο χωριστός στίχος δρ. 3. Οί μη συνδρομηταί πληρώνουν τό διπλό. Η προσληρημα ήναι άπαραίτητη.
[Α' — 417]
Σ τις άγαπητές Διαπλαστούλες, Βασίλισσα του Άσους, Γαρδένια, Χρυσοπηγή, Φεγγαρχίδια, και Βατράχους 17, 6, 7, 12, στέλνω τα θερμά μου συγχρητήρια μαζί με τις ευχαριστίας μου για τό άφρατο και καίριο, από άφρατό κι μου 'Αντιε παιδί μου, στη γιορτή των Βατράχων: Α Καρακάλου
[Α' — 418]

Ψηφίζουμε: Χαραυγή, Άδην Ρόδου, Αίματοβαμμένη Δεξα, Άελίτα - Χρυσόπτερο (Έβνοιστος Άπόχης)
[Α' — 419]

Διαδικτιό Άστέρη, έρεις και την Άρλίτα και τό Χρυσόπτερο δείξε τό Λευκαδίτιον πνεύμα! il is not so? yes! Χρυσόπτερο
[Α' — 420]

Ζήτα ο ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ Σέλλογος ΤΟΜΠΟΛΑΑ στού όποιου την άβουσα ΥΠΟΔΟΧΩΝ εισέρχονται αφιγκατοποιούμενοι ο ΜΕΓΑΛΗ ΝΑΠΟΛΕΟΝ μετά της ΑΥΤΟΚΡΑΤΗΡΙΑΣ ΓΙΒΗΦΟΒΙΑΣ άνοηλουθόμενοι υπό τηρητικής φροσύνης των όπισων να ψευδώνυμα θα έγκριθών και δημοσιουθών στην προσεχή Διαπλάσι Κόποι Φίλοι
[Α' — 421]

Ο Σέλλογος ΤΟΜΠΟΛΑΑ τό δείχεται με ένοικίας άφάλλας καίς ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΑΟ που θέλει να ήναι μέλος της ΖΗΤΗΣΑΤΕ καταστατικόν: Μεγέλου Άλεξάνδρου 9, Σέλλογον, ΤΟΜΠΟΛΑΑ, Άμαροπούον. Κόποι Φίλοι
[Α' — 422]

25 διάφορα γραμματόσημα Αδραπραξί και Άσίας στέλλονται άντι άρχ. 10 κόπων. Α Κωνσταντίνου, Γραμματοδούρις 25, Θεσσαλονίκη.

Α' — 423/ Β άφικτων, Τρελλέ Βιοηιστή, δταν θέλετε ν' άνταλλάξετε Μ. Μυστική, καρτούλες, ν' άνταποδώσετε.

Άλάνε Δεξάρι [Α' — 424/ Ψηφίζουμε: Χαραυγή της Αστέρης, Πλανόδιο Τροβαδοπό, Νέροιστος, Έβνοιστος Άπόχης, Άδην Ρόδου, Μεγάλη Ίδέα, Αίματοβαμμένη Δεξα, Δουλοδότης Χαρτάς, Νοφούλα τ' Άδρανού, Τριανταφυλλέντο Αάφου.
Πλάνε Δεξάρι, Πικρόφυλλο [Α' — 425/

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ Κεραυνέ, μαζί με την άνοιξη και την άναληψη, άναλήψης και αό εν δέξη. Μήπως σε φέρβει τό καλοκαίρι; Αίώνια σου ή μνήμη. ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ Πρώτον Βραβείον: Ίωάννης Οικονόμου, Δεύτερον: Μιρέζα, Τρίτον: Κυρά-Φροσύνη. Βραβεία έστάλσαν και υποδοθέντα έπιστη.

ΠΡΩΤΟΥΤΗΣΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΟΥΜΥΠΙΚΟΙ Ή ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΙ Πέτον από τους δύο πρώτιματε. Πέντε από κείνους που θα στείλουν για τό αύλλο που θα συγγεντήσουν τους περισεότερους φήρους βραβείοντα διά κλήρου, Βραβεία έκλεκτά. Κάθε φήρος τριδραχμο. Προεδρεία Αιμυνηαία. Δίσι: (Α' — 7).

Ο των Διαγωνισμών: ΑΤΡΕΙΔΗ [Α' — 426/ Ψηφίζουμε: Άφρατό για την υποστήριξη. Αποσπρά πολλή, αλλά δέν άλληλογραφώ. Βραβεία Μανεδών, άφωρη και περιμένο ψηφοδέλιτά μου: Άφρατα έπιδέχεται. Μυροπούλα τ' Άδρανού [Α' — 427/

Άλληλογραφώ με άλλες τις Διαπλαστούλες 12 — 16 έτών και άνταλλάσσω καρτές Άποποιών και Μ. Μυστική. Η Δίσι: Τεχ. καβ. 135. Αίματοβαμμένη Δεξα, Άφρατο, Γκαίτα, γιατί τόση άφροσύνη; Γαρδένια [Α' — 428/

Βτραχούνα ένα μεγάλο-μεγάλο εύγε για την άφρατη γιορτή σας Χρυσή Κερδία βραβείο έλαβε: Δι: 25 άνδρ. Αεπτούλα, Γκαίτα, γιατί τόση άφροσύνη; Γαρδένια [Α' — 429/

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΜΠΟΛΑΑΣ

ΑΙΔΙΑ, προσέχτε την ερώτησή μου και δείχτε όλοι-ες την έμπνύδα σας άπαντόντας: Άν έξς δίνομα τρία έντελέξια διαφορικά πράγματα π. χ. με έβγαριά, ένα άνθος, κι' ένα ζώο, πός θα μπορούσατε να τα μετρησθήσαστε προς έφέδες μας; Η άφρατότερη άπάντηση θα δημοσιουθώ και θα βραβευθώ με βραβείο 10 ΕΝΑ ΠΟΥΤΕΑΣ ΜΕΛΑΝΟΔΟΧΕΙΟΝ 20 ΚΟΝΤΑΚ 30 ΠΙΝΑΚΙ ΖΟΓΡΑΦΙΚΗΣ 40 ΜΠΙΜΒΑΟ ΓΡΑΦΕΙΟΥ 50 ΜΑΣΙΔΑΡΙ ΖΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΓΙΑ ΕΛΛΟΝ ΣΥνητητά Διδραχμίας. Προεδρεία Πήνας Δίσι: Μεγέλου Άλεξάνδρου 9, Μαρπούσι Άών Διαγωνισμών, ΤΟ ΣΑΡΑΝΤΑΤΡΙΑ [Α' — 430/

ΤΟΜΠΟΛΑΑ συγχρητεί τους ΒΑΤΡΑΧΟΥΣ για τό λαμπρό γιορτή τους, ιδιαίτερα την Πρόεδρο που κοίσιος άλλό τόσο άφρατόφιμος. Όσο για συμπνία, με λόπη μας άπάνταμε ότι δέ δεχόμαστε. [Α' — 431/

Α νθιαμένη Τριανταφυλλία, εδχαριστώ θερμάς για τις εύχες. Περιπλοκάς

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οι συνδρομηταί μου, δταν λήγη ή συνδρομή των, να την άνανεώσουν άμειως, χωρίς να με υποβάλλουν εις τον κόπον και τό έξοδον να εώ υπενθυμίζω στον καθένα ιδιαίτερος. Η Έγκαιρη άνανέωση της συνδρομής είναι τό πρώτιστον χρέος του καλού συνδρομητού. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ